

... se levara ute ha gätt sedan
... t. Emil Talleen, och jag
... if mycket sen dess, att

Lilla Augustpriset 2014

LILLA

AUGUSTPRISET 2014

Nominerade bidrag till
Lilla Augustpriset 2013

Svenska Förläggareföreningen
Stockholm 2013

Copyright © Respektive författare
Grafisk form Ulrika Brüggemann
Tryckt hos Rolf tryckeri i Skövde

ISBN 978-91-976730-9-9

Posten stödjer Augustpriset

Det skrivna ordet är viktigt också i den digitaliserade världen. Boken har en grundmurad ställning som kunskapskälla eller tidsfördriv. Varje dag levererar Posten miljontals försändelser och en god del av dem är böcker, på väg till förväntansfulla mottagare runt om i landet. Spänning, engagemang, skräck och lust, direkt hem i brevlådan.

Augustpriset vill lyfta fram ny svensk litteratur, till nytta och nöje för läsarna. Posten vill inspirera alla att läsa och skriva mer. Därför stödjer vi Augustpriset.

Lilla Augustjuryn 2013

Erik Titusson (juryns ordförande)

Förlagschef Lilla Piratförlaget

Annika J. Nasiell

Barnboksexpert, redaktör och håller skrivarkurser för unga

Ester Roxberg

Författare och tidigare vinnare av Lilla Augustpriset

Katarina Lycken Rüter

Förstelärare i svenska på Östra Reals gymnasium i Stockholm

Marie Skeppstedt

Kommunikationsrådgivare, PostNord

Nominerade till
Lilla Augustpriset 2013

Nicole Accord

Louise Brahce Axelsson

Erica Lindberg

Linnea Svensson

Innehåll

Förord.....9

Nicole Accord

Då skulle världen vara en vacker plats..... 11

Nicole Accord

Getingfällan.....29

Louise Brahce Axelsson

En halv evighet.....47

Erica Lindberg

Kontaktannons: Pappa sökes.....55

Linnea Svensson

En småstads längtande hjärta.....65

Linnea Svensson

Min mors händer.....77

En enig jury

Lilla Augustpriset är Sveriges största litterära pristävling för unga. I år har fler bidrag än någonsin skickats in – hela 628 stycken! Att sitta i juryn har således varit långt ifrån enkelt. Vi kan se vissa gemensamma teman i flera av bidragen. Kärlek är ett: Den första kärleken, den härliga, den obesvarade, den förbjudna. Psykisk ohälsa är en annan: Att leva i en destruktiv relation, med sig själv, med en förälder eller vän.

Våra jurymöten har präglats av diskussioner, där den enes läsning stötts mot en annans. Samtalen har gjort att vi ofta har hittat nya ingångar och nya tolkningar till texterna. Till slut har vi, mot alla odds, varit förvånansvärt eniga – följande sex bidrag, som du just är på väg att börja läsa, är särskilt värda att lyftas fram och bli nominerade. Vår förhoppning är att de nominerade författarna blir uppmuntrade till att fortsätta skriva, skriva om och ja, skriva om igen. Flera av tidigare års nominerade har gjort just den resan och inom kort romandebuterat.

Antagligen hittar du helt egna ingångar och gör din egen läsning av bidragen. För så är det ju alltid med lyckade texter, litteraturen uppstår i mötet med dig, läsaren.

Erik Titusson
Juryordförande Lilla Augustpriset

Nicole Accord

Då skulle världen vara en vacker plats

Det är en disig lördagsmorgon när min storasyster ringer och säger att hon har goda nyheter. Jag har precis gett katten mat när signalen ljuder genom lägenheten.

”Vill du veta en sak?”

”Kanske det.”

”Jag är gravid!”

Jag är nära att spilla mitt skållheta te rakt i knät.

”Oj! Grattis!”

”Man tackar.”

”Hur långt gången är du?”

”Åtta veckor, tror jag. Jag kräks om morgnarna” säger hon och ger ifrån sig ett ljudligt stön. Trots det, skiner hennes leende genom luren. Jag kan inte annat än dra på munnen.

”Du ska se att det kommer vara värt det.”

”Det får det fan se till att vara.” Hon suckar. ”Så, hur är det med dig då?”

Kastar en blick nedåt, på tröjan som är för stor och egentligen din; på det röda teet i din handmålade mugg.

”Jag mår fint.”

Jag dricker alltid te till frukost. Jag väntar på att vattnet ska bli varmt. Jag väntar på att teet ska dra och jag väntar på att det ska svalna. Jag läser tidningen medan jag dricker och efteråt löser jag Sudoku. Det är svårt. Korsordet är lättare. Det är rutin.

Katten vaknar när mitt te har kallnat och hoppar upp på diskbänken när vattnet börjar rinna. Den väntar tålmodigt medan jag diskar ur muggen. Jag vrider på kallvatten, och det rycker i svansen på den medan den lapar i sig från strålen. Jag kliar den bakom ena örat och den spinner som en liten motor. När klockan i hallen slår sju går jag ner till busshållsplatsen. Och jag väntar återigen.

Första gången jag såg dig var du en otrogen idiot och för snygg för ditt eget bästa. Vi var ute, dansande och fulla: ljusa och så, alltid tjugotvå. Jag satt mest och rökte i hörnen. Med axlarna mot väggen såg jag hur du rörde dig med lätthet under två par händer. Ett med rött nagellack, ett annat med kantat med olja. Två par händer rörde vid dig. Två par ögon smekte ditt ego. Du var i strålkastarljus och du njöt. Själv kunde jag inte slutat titta. När vi sedan stod och vände på skjutsen hem spydde du ner mina skor.

Att jobba är avslappnande. Jag staplar böcker, säljer böcker och hjälper kunder att hitta böcker. När jag har rast läser jag böcker, vanligtvis i kafferummet bakom disken medan mina arbetskamrater pratar. En av dem har fortfarande en mohawk. En annan har svart, spanskt hår ner till svanken. De två andra spatserar runt med en Ivy League-frisyr respektive Audrey Hepburn-fluff i mörkbrunt.

”Vi tänkte gå ner till Selmas för en öl. Ska du med?”
frågar en av dem en vecka senare. Hon har precis knackat på dörrkarmen för att fånga min uppmärksamhet. Jag stänger igen boken och hon ler. Hon vet inte om att jag brukade kalla henne för Hepburn. Nu vet jag dock att hon heter Madeleine. Hon har ansvaret för pocketböckerna.

”Visst.”

Hon räcker mig min jacka och jag stryker handen längs med innerfickan för att vara säker på att den är min. Ivy League, som har ansvar för faktaböckerna, har nämligen en precis likadan.

”Då går vi då.”

Det regnar ute och bilarna kör förbi alldeles för nära. Med blöta byxfällar kryper människorna ihop under sina paraplyer och kragar. Jag tittar upp och en regndroppe landar på överläppen. Den rinner ner och smakar stad. Madeleine går fort, så som fina flickor gör. Till skillnad från mig har hon ett paraply, men hon delar inte med sig. Det är för att vi redan är sena, menar hon. Dessutom är det så nära. Min krage skyddar mer än man kan tro.

På Selmas har resten av dem redan slagit sig ner i ett grönt läderbås. Till och med ägaren är där med sitt vita hår.

”Sorry att vi är sena!” ursäktar Madeleine sig och krånglar sig ur sin jacka. Hon sätter sig ner bredvid ägaren. Jag sätter mig mittemot henne. ”Ingen fara” ler Spanjorskan. Hon har en kraftig brytning som skvallrar om hennes modersmål.

”Vi har inte ens beställt än” säger Mohawk och skrattar till innan han fortsätter att vika servetten han har framför sig.

När servitrisen äntligen kommer småjoggandes, försvinner all form av artig tillbakadragenhet. Ingen vet vad de ska beställa. Är det några som ska dela på något? Vem är allergisk mot musslor nu igen? Vart tog menyerna vägen?

Ivy League heter Klaus. Han undrar om jag vill ha lax. Jag nickar. Jag visste inte ens att de hade det här. När jag nickar får en rörelse i ögonvrån mig att titta upp. Madeleine tittar på mig med sina stora ögon. Klaus följer henne med sina.

Maten är borta. Tomma glas klinkar mot träbordets släta yta. Alla höjer rösten.

”Reklamdekorationerna måste upp nu till helgen, vet ni.”

”Är det inte Bellas tur att sätta upp dem?”

”Nehej du! Eller jo, det är det väl, men det får du inte. Du hade sönder girlangerna förra gången!”

”Det var inte mitt fel! Fönstret är så jävla litet!”

Sedan skrattar Spanjorskan alldeles för nära mitt öra. Jag skrattar till lite själv. Till slut räcker Madeleine upp handen och erkänner sig besegrad. ”Jag gör det.”

”Madeleine, jag älskar dig!”

”Men” inflikar hon, ”på ett villkor: någon måste hjälpa mig. Inte du Markus, du går fri tack vare att du köpte kaffe förra veckan.” Lotten faller därför på mig eller Klaus. Han kommer inte göra det frivilligt. Han har en tendens att förstöra saker bortom reparation.

”Visst, jag gör det.”

”Blir du och jag då.” Madeleine ler åt mig – vassa tänder och glittrande ögon. Det blir säkert trevligt. Det kommer bli otroligt trångt i fönstret, men vi är vuxna människor.

Och alla ser lättade ut. Ingen vill väl egentligen sätta upp dekorationerna. Utom möjligen Spanjorskan.

Min mobiltelefon finns alltid nära till hands. Oftast i innerfickan på min jacka. Ifall det ringer vill jag höra nyheterna, bra eller dåliga spelar ingen roll.

”Så hur tar du dig hem? Taxi?”

”Nej, tror jag går.”

Madeleine nickar.

”Ingen som väntar på dig därhemma?”

Jag flinar.

”Bara katten.”

”Jaså” säger hon och snurrar en lock kring fingret. ”Är det här någon form av subtil inbjudan till att följa med dig hem?”

Någonstans ifrån hörs skratt. Hon är en fin flicka, men en liten sådan. Hennes paraply är för stort, uppfällningen på hennes kjol har börjat gå upp.

”Tyvärr inte. Jag är ledsen.”

Hon blir röd i ansiktet. Jag knuffar till henne med armbågen.

”Klaus tittade på dig hela kvällen.”

”Tro mig, jag vet.”

”Han är en bra kille.”

”Försöker du tussa ihop oss, eller?”

”Snarare dumpa dig med en krockkudde.”

”Du är så söt, vet du det? Och du är inte tillsammans med någon?”

Det har slutat dugga nu och dimman är tjock. Man ser knappt handen framför sig. Jag rycker på axlarna.

”Jag har någon. Är bara ensam hemma för tillfället.”
Hon ler fortfarande. Lutar bak sitt paraply och ögonen glittrar.

”Det förklarar saken.”

En svart taxi kör fram till henne. Hon ger mig en varm blick.

”God natt då.”

”God natt.”

Senare på kvällen ringer det igen. Klockan är tre, men jag svarar ändå – hopkurad på sängen med katten på magen. Jag har på mig din stickade tröja. Samtalet är kort. De har inte hittat något ännu och kommer inte kunna ringa förrän om någon månad igen.

Andra gången jag såg dig var du inte riktigt lika full och du såg mig. Du tittade, pratade och rörde vid mig. Du köpte en öl åt mig med din andedräkt i mitt öra. Rörde vid min arm, min axel och min svank. Du lade en hand på mitt lår och lutade dig fram. Sedan kom din dåvarande flickvän och slängde sin cocktail i ditt ansikte. Du svor, sprang efter henne och lämnade mig inne i hörnet. Alkoholen från drinken förstörde min tröja. Jag blev tvungen att slänga den när jag kom hem.

Två veckor senare möter jag upp min syster på ett gammalt fik i hennes del av staden. Hennes hår är kortare och lockat, och med sin blåprickiga klänning skulle hon ha kunnat tas för Jack Kerouacs flickvän.

”En kopp chai, tack” säger hon till den finniga servitrisen. Hon nickar och tittar befordrande på mig. Jag beställer en

enkel kopp kaffe. Sedan sätter vi oss vid fönstret. Bordet har två mismatchade stolar och människorna stressar förbi bara några meter bort. Regnet smattrar mot asfalten.

”Min man träffar en annan.”

Det svider till bakom ögonen på mig. Min syster tittar ner i bordet och det är tydligt att hon inte vill ha någon form av medlidande. Det vill ingen.

”Mamma säger att jag inte borde oroa mig. ’Det är normalt att bråka lite, ni är inte ensamma. Det går över.’” Jag sträcker ut ena handen, ger henne ett val att ta den när hon vill. Den andra ligger knuten mot mitt knä.

”Vad säger han då?”

Hon korsar benen under bordet. Klänningen frasar.

”Att de bara är vänner. Men de skriver jämt hjärtan till varandra. Han bryr sig så jävla mycket om hundens promenader nuförtiden. Och går ’bara vänner’ ut och äter stup i kvarten?”

En skälvande hand kryper in under min.

”Jag lovade att jag aldrig skulle klänga. Eller gå igenom hans telefon.”

Tårarna rinner nedför hennes kinder nu; ritar svarta streck av vattenlösligt smink medan hennes nästipp blir röd av ilska. Hon sluter ögonen, andas försiktigt.

”Men han är väl inte den enda som går emot sina ideal, antar jag.”

Hon snörvlar till, hickar och ger sig själv tillåtelsen att bryta ihop i drygt tio minuter. Efter det sätter hon sig rakt igen, fluffar upp lockarna och ser till så att läppstiftet inte har smetat utanför konturerna.

”Tänker du behålla det?”

Hennes ögon är förbryllade när hon tittar upp. Sedan förvandlas de till två strålkastare i hennes smala ansikte.

”Det är inte en ’det’. Hon är en flicka. Och ja, jag kommer behålla henne. Så klart.”

Hon flätar ihop våra händer och trycker till. Jag trycker tillbaka.

Väl tillbaka i hennes lägenhet sätter jag mig på soffan tills hon kommer tillbaka från badrummet, läppstiftet något utsmetat.

”Varför måste det vara vi?”

Hon sätter sig ner bredvid mig, viker ihop sina långa ben under sig. Jag känner hennes kind mot min axel när hon sjunker ihop.

”Vad menar du?”

Greppet kring min bröstkorg hårdnar och hennes bröst trycker mot mina revben.

”Om bara ni män kunde få barn. Bära dem. Om ni bara visste hur jävligt det är.”

Hon suckar, trycker näsan mot min hals. ”Då skulle ni ta bättre hand om era kvinnor, era barn och ni skulle inte vara så jävla grymma. Då skulle världen vara en vacker plats.”

Jag tittar ned på hennes ansikte. Det är en röra av rött, svart och guld. Krigets färger. Jag stryker med handen över hennes hår.

”Om du blir ensamstående, så kommer jag hjälpa dig. Hoppas du vet det.”

Hon skrattar, och hela hennes kropp skakar till. En kropp som är alldeles för tunn för att föda ett annat liv.

Hon vrider sig upp och trycker sina läppar mot min kind.
”Tack du. Och ändra det där till ett ”när”.

Tredje gången jag såg dig var du lika tidigt på krogen som jag. Det var happy hour, jag hade bråkat med min syster och hört ryktena om dig. Ett otroget svin. Det var vad du var. Jag försökte undvika dig, men du kom fram till mig ändå. Du betedde sig som om du var full och berusad av hängivenhet. Jag värjde och snodde mig, men du var obarmhärtig och till slut fann jag mig sitta och lyssna när du berättade din livshistoria; om din barndom uppe i fjäl- len och universitetsåren här i staden. Sedan stal du min mobil och tryckte in ditt nummer. Jag bad om att få till- baka den, men istället stack du din egen i handen på mig och uppmanade mig att kolla igenom dina kontakter. Du hade din chefs, dina föräldrars och mitt nummer där. Det var allt. När jag sedan flyttade in hos dig, så berättade du att du varit spiknykter.

Kommande helg städar jag. Vanligtvis dammsuger jag bara och dammar av det värsta, men en gång i månaden rensar jag ut allt. Jag sätter ett värde i det. Att se hur saker och ting förändras, hur all smuts bara försvinner, hur det rena sprider ut sig och tar över under mina händer. Att jag kan rensa ut.

Katten leker med dammtrasan och jag öppnar vartenda fönster. Lutar mig ut och njuter av solen som värmer mitt ansikte. Juni har varit äckligt kall fram till nu, men idag sitter till och med din granne ute och solar på sin balkong. Jag vinkar försiktigt till honom. Han vinkar tillbaka.

Trots att du sade att jag fick göra vad jag ville med lägenheten har jag låtit bli. Jag har inte köpt något nytt eller möblerat om. Jag har inte släppt in någon annan än mig själv. Det enda jag gjort är att jag satt upp några foton av dig, för min egen skull. Du ser så glad ut där.

Min syster ringer mig när jag precis kommit hem från jobbet. Hon frågar om hon kan få sova över några nätter, då våra föräldrar är ute och reser igen. De är i Australien, säger hon och berättar att hon försökt prata med sin man, men att hon i slutändan inte kunde få ur sig ett ord. Hon hickar till när hon säger att hon inte har någonstans att ta vägen. Jag tvekar inte när jag säger din adress.

Tjugo minuter senare står hon på tröskeln till din lägenhet. Trots det, känner jag mig lite skyldig när jag släpper in henne.

”Oj vad fint du har det! Det trodde jag inte.”

Hon flinar, men jag håller tyst. Säger inte att det inte är mitt. Hon går runt lite grann, tittar ut på balkongen. Det regnar, så hon kommer in ganska snabbt igen.

”Vem är det?”

Min syster pekar på ett fotografi jag satt upp. Det är från vår resa till Dublin för två år sedan. Du sitter på räcket utanför Guinness bryggeri tillsammans med de två finska kvinnorna vi träffade på. De var roliga och vi bodde på samma hotell. På bilden ler du. De är så blonda att ditt hår nästan ser svart ut. Det var längre då. Jag sväljer. Hon tittar på mig, ögonbrynen krökta av nyfikenhet.

”En kompis. Det är hans lägenhet, jag tar bara hand om den åt honom.”

Hon nickar.

”Han ser bra ut. Var är han nu?”

”Utomlands.”

Min syster frågar inte mer.

Fjärde gången jag såg dig hade du bjudit hem mig hit. Jag minns att jag nervöst pratade på om mig själv medan du kollade upp ett recept på internet, som vi sedan försökte oss på. Det slutade i en gastronomisk katastrof, så du visade hur man gjorde laxpasta istället.

Efter det att vi ätit, plockade du upp mig och slängde mig över din axel. Jag hade fått blodad tand när du skratade med mig, och därpå retat dig för sin musiksmak. Du lade ner mig på din säng efteråt och strök försiktigt håret ur ansiktet på mig. Jag sov över och du höll fast mina händer.

Min storasyster insisterar på att hon ska sova på golvet. Jag säger åt henne att det är helt okej att sova i sängen. Den är bred, jag har sovit på soffan mer än ett antal gånger och hennes mage har börjat bukta ut lite nu. Hon behöver en riktig säng att sova i. Hon tjuvar. Grottkvinnor kunde sova på bar mark medan de var gravida. Dessutom har hon ett liggunderlag med sig. Och jag tänker då inte säga emot en gravid kvinna. När jag säger det, slänger hon sin necessär i huvudet på mig.

Hon somnar tre timmar senare. Jag ligger vaken med katten vid kinden och tittar på henne där hon sover. Hon valde

att sova precis nedanför din säng och jag kan se hur hon smeker magen i sömnen. Små, cirklande rörelser som för att försäkra sin dotter om att det kommer att ordna sig. Ute i hallen slår tidningen i golvet.

Samma morgon, efter det att min syster har spytt, äter vi frukost tillsammans. Hon gillar inte rooibos och vårt Earl Grey är gammalt, men hon dricker det i alla fall. Hon pratar med mig medan jag löser Sudokut, om jobbet på sminkföretaget och hur hennes doktorexamen i biokemi troligen kunde ha gått till något bättre. Jag nickar och hon klickar igång radion när jag går över till korsordet.

Katten vaknar av bruset och hoppar upp på diskbänken. Den ignorerar min systers breda leende.

”Har han en katt?”

”Mmm. Eller, den är väl lika mycket min nu.”

Min syster ler menande. Jag rycker på axlarna.

”Vad heter den?”

Jag kryper ihop på din säng. Jag gick hem tidigt från jobbet igen. Att skylla på magknip fungerar alltid. Jag begraver ansiktet i din kudde, andas in din doft som blir allt svagare. Och så skriker jag.

Jag hatar det här, den här fysiska svagheten som alltid smyger sig på. För varje gång det händer går jag sönder, och varje gång måste ett nytt hjärta växa tillbaka i hjärthålan för att upprätthålla detta kretslopp av smärta och ovisshet. Jag går tillbaka till jobbet på torsdagen. Mohawk frågar mig om jag smittar och jag skakar på huvudet. Ängest smittar inte.

Fredagen innan min semester börjar går vi till Selmas igen. Det regnar, Madeleine och jag kommer för sent, men vi delar hennes paraply på vägen dit. Hon sätter sig bredvid Klaus och han flätar in sina fingrar i hennes hår, masserar hennes hårbotten. Jag sätter mig bredvid Spanjorskan. Hennes skratt är helt underbart: skälvande och så djupt att det skickar vibrationer genom bröstbenet på en. Jag beställer en Guinness när servitören kommer springande och ägaren skämtar om det, säger att jag antligen är en äkta man. De andra skrattar och jag kan inte låta bli att le.

Tallrikarna försvinner, glasen töms och fylls på. Alla är på god väg mot överförfriskning.

”Ni dekorerade riktigt fint ska ni veta!”

”Tycker du?”

”Glömde jag säga det?”

Mer skratt. Klaus reser sig för att gå till toaletten och Mohawk lutar sig över bordet för att ge Madeleine en menande blick.

”Så, är det någonting på gång mellan er, eller? Trodde du hade siktet inställt på någon annan.”

Madeleine rodnar och ler sitt vassa leende.

”Han där” säger hon och pekar på mig med en blåmålad nagel, ”säger att han är upptagen. Och Klaus är jättejättetrevlig.”

Spanjorskan och Mohawk tittar på mig. Jag stelnar.

”Vänta, har du flickvän? Men jag har inte sett dig med någon, någonsin!”

”Du vet inte vem det är” säger jag och tar en stor klunk av min öl.

”Var inte så hemlig nu. Bara säg det.”

”Jag är helt säker på att ni inte vem det är. Lovar.”

Mohawk rycker på axlarna och ger Spanjorskan ett par höjda ögonbryn. Kanske är de inte farliga. Jag tar risken.

”Han heter Måns. Måns Karlsson.”

De tittar på varandra. De tittar på mig. Och sedan tittar de oförstående på Madeleine.

”Har aldrig hört talas om honom. Har du?”

”Nej. Jag var på väg att stämpla dig som galen, för ingen vid sina sinnens fulla bruk skulle säga nej till Madde.”

”Men Markus!”

”Vadå? Håller du inte med, Bella?”

Spanjorskan skrattar så hela bordet skakar. Jag är i gott sällskap.

Du har frågat mig om jag vill ha barn. Om det är viktigt för mig att de har fräknar och smilgropar – att de är biologiskt mina. Jag kommer ihåg att du hade gjort laxpasta och att vi satt vid köksbordet när du frågade mig. Den där salta smaken var en favorit redan då. Ärligt talat hade jag inte tänkt på det alls. Jag hade nog alltid gillat tanken på en familj och jag kommer bra överens med små människor. De gillar mig, jag gillar dem och det är verkligen ömsesidigt. Du nickade, log och det var det.

Min syster har sovit på golvet i tre veckor nu. Det börjar synas på henne, men hon gnäller inte. Hon har också börjat dricka rooibos om morgnarna.

”Hur träffades ni då?”

Vi sitter i soffan när hon frågar. Tv:n är på och katten går patrull på ryggstödet. Hon pekar på ett annat foto av dig.

”Han spydde ner mina skor. Han flirtade med mig trots att han hade en flickvän. Sedan ändrade han sig.”

Hennes leende är för stort för hennes ansikte när hon tittar upp på mig och hennes hand rör sig omedvetet över magen. ”Tack vare dig?”

Jag rycker på axlarna. ”Jag tror det var för mig, faktiskt.”

”Var är han nu?”

Min syster är envis. Det går i släkten.

”Utomlands.”

Senare den kvällen ger hon äntligen upp. Hon lägger sig med huvudet på din kudde. Lukten var knappt märkbar ändå.

”När jag får barnet, kan vi inte flytta då?”

Jag betraktar henne genom mörkret. Hennes ögonvitor syns tydligt.

”Jag vill inte bo själv. Och du sa att du skulle hjälpa mig.”

”Jag kan inte bara dra. Jag bor här, jobbar här. Jag måste ta hand om den här lägenheten.”

Hon suckar.

”Jag menar inte att vi ska bo ute på vischan. Bara skaffa ett litet hus. Helst med en trädgård.

Ni kanske vill bo där med mig, båda två? Du gillar ju barn, och det gör han med. Bara till dess att jag klarar mig själv.”

Jag tänker på din önskan att ha dina egna små människor.

”Det låter inte så illa, faktiskt.”

Min systers leende lyser upp rummet som en lanterna.

Det är en disig lördagsmorgon när telefonen ringer igen. Min syster, som står vid spisen, ger mig ett nyfiket ögonbryn när jag hastar ut i hallen. Det har gått åtta veckor nu. Jag svarar med hjärtat i halsen.

”Hallå?”

Linjen knastrar, men sedan hör jag dig tydligt. ”Hej raring, hur är det?”

Något lossnar i bröstet på mig. ”Det är bra. Jag mår bra. Jag mår fint. Hur är det med dig?”

Det gör ont bakom ögonen och jag måste påminna mig själv om att andas.

”Det är svettigt. Riktigt jävla skitvarmt, om jag ska vara ärlig. Men, det kunde vara värre.”

”Du är inte skadad va?”

”Nej.”

”Inte alls?”

Du skrattar för att lätta på spänningen. ”Jag lovar och svär, alla lemmar är intakta.”

”Måns, det är inte kul.”

”Jag vet, raring. Förlåt. Men det är helt sant.”

Jag kan inte annat än sucka.

”Så, har du några bra nyheter?”

”Min storasyster väntar sitt första barn!”

”Du får gratulera! Hur långt gången är hon?”

”Tjugonde veckan, ungefär.”

”Oj! Vet hon vad det blir?”

Du är så entusiastisk att jag inte kan göra annat än att skratta.

”Det är en flicka.”

I bakgrunden hör jag manliga röster sjunga någon form av snapsvisa.

”Är din syster där just nu?”

”Varför undrar du?”

”Du låter lite ansträngd, raring. Vet hon?”

Jag kastar en blick på min syster och hennes frågande ögonbryn.

”Hon är klipsk; listade ut det helt själv.”

”Sätt mig på högtalare då.”

Och jag gör som du säger. Min syster torkar av händerna på en kökshandduk, kommer fram och säger hej. Jag presenterar er för varandra. Hon säger att hon är en ensamstående mamma.

Du säger att du är en FN-soldat.

JURYNS MOTIVERING AV *Då skulle världen vara en vacker plats*

Någon väntar barn. Någon annan väntar telefonsamtal. Livet är kanske på väg att ta helt ny vändning under den obevekligt vanliga vardagens yta. I *Då skulle världen vara en vacker plats* berättas med träffsäker dialog och god gestaltning om små steg mot stora förändringar, och om att kunna och våga ta plats som den man är.

Nicole Accord

Getingfällan

De säger det till en från det att man börjar förskoleklass. Vem man än är, så är man rätt. Man ska vara den man är, och inte låta någon hindra en. Värdet på ens person ska inte kunna öka, inte kunna minska med vare sig ålder, beteende eller kunskap. Ändå gör skolgången en till en kniv, som år för år antingen vässas eller bryts ner, beroende på om man passar in i systemet eller inte. Beroende på om man är rätt eller fel i sina klasskamraters ögon.

När man sedan överlevt tio år av skola, får man sitt värde utskrivet på ett papper. ”Tillräckligt intelligent för att vara godkänd av staten” säger stämpeln som bevisar att det dyra kuvertet är äkta vara. Alla de små bokstäverna i svart bläck som i rätt kombinationer utlovar antingen prestige eller misär. Desto fler bokstäver, desto högre värde – precis som nollorna på ett senare lönebesked. Vare sig man är rätt eller fel, så har man bokstäverna att förlita sig på ute i livet.

Men trots att siffrorna överstiger trehundra och åh vad man är duktig och disciplinerad, så är man lika fel när man kommer hem som när man gick.

”Se inte så sur ut! Det var ju bara en överraskning och du måste komma ut, andas lite frisk luft” säger hon, och ler medan hon rättar till ens ögonbryn med en fuktad fingertopp. Blomsterkransen runt halsen har redan börjat solka. ”Och det blir lite fotboll till och med! Det är en match sista dagen, det låter väl bra? Det kommer bli jätteroligt, ska du se!”

Man har sitt värde på ett papper nu. Man är stor och intelligent nog att bli utsläppt i samhället i tio veckor utan uppsyn. I alla fall om man frågar staten. Hon säger istället att man inte kan ta hand om sin sociala hygien och att hon som förälder har ett ansvar för det. Så ett sommarläger i Danmark för ungdomar som aldrig får känna gräs under fötterna är lösningen på allas problem.

Efter en sommarlovsvecka spenderad i ett gammalt hus i Västergötland tillsammans med dem i äkta familjeidyll, blir man skjutsad till färjan. Man kramar om dem för syns skull, stiger ombord och slår sig ned. Och de står där på kajen och vinkar – hon, den nya mannen och Alva. De som med gott samvete nu ska åka och hälsa på den nya släkten, som inte ens vet om ens existens. Hon tror att hon lyckats lura en, att det här är för ens eget bästa, men man är lika intelligent som papperet därhemma antyder. Man vet nog att dit de ska, där passar man inte in.

Så när de vinkar, vänder man sig bort; andas imma på glaset och stirrar på flugan som fruktlöst försöker ta sig ut. Man tänker inte på vad man förtjänar, på vad man önskar

eller ens på det faktum att man faktiskt är en människa. Även om man är fel.

Lägerledaren har långt grått hår, uppsatt i en fläta. Hon pratar grötigt på danska om drejning och varnar för undervattensstup medan hon lotsar alla deltagare över fälten bort till stugorna. Flugornas enerverande surrande går inte att undvika, fåren bräker och man får fästingar i knäna. Väskan väger bly på axeln och flickorna ger röst åt det som man helt inte har förmågan att säga; det faktum att man bara vill härifrån.

Utanför de små stugorna delar lägerledaren upp en i par. Två i varje rum för att förebygga avskildhet, och väningsångar för att förebygga motsatsen. Den sexuella frustrationen är så stark i den här åldern, men man vill fortfarande uppmuntra till olikkönade relationer, för här är man liberal och nytänkande. Det ska gudarna veta.

Genom det öppna fönstret stinker det av gräs och får, salt och hav. Några getingar krälar över varandra i fönsterkarmen. En vindby får dörren att slå igen med ett klick, och man kastar en blick på den tilldelade rumskamraten. Han ser mer malplacerad ut än man känner sig – jeans och farfarströja är på tok för påklätt i den här värmen – men att stirra anses oartigt, så istället hivar man upp väskan i överslaffen. Markerar sitt revir.

Han verkar inte inse att man står där först, utan rotar istället runt i byrålådorna en stund – ger ifrån sig ett glatt

ljud när han hittar en gammal kortlek – innan han får syn på en. Han blinkar och nickar sedan mot loggan på ens väska.

”Så... Dalarna alltså?”

Man hör direkt att han kommer från Skåne. ”Ja.”

”Spelar du hockey? Eller gör du något annat?”

”Nej.”

”Själv simmar jag.”

”Jaha.”

Han flinar. Hans tänder är räfflade. ”Varifrån Dalarna då? Jag menar, det är ganska stor skillnad på Hedemora och Sälen.”

”Det är ju det.”

”Tänker du låta mig gissa?”

”Kanske det.”

Han skjuter upp solglasögonen i pannan. Ögonen är bruna och leende. ”Då ska det i alla fall vara rättvist. Hör du var jag kommer ifrån?”

”Skåne?”

”Mer då?”

”Inte fan vet jag.”

”Kom igen, försök åtminstone!”

Man tänker inte på hur gärna man vill vara ifred. ”Lund, kanske?”

”Fan, du tog mig på en gång!” Han skrattar, ler och lägger sin väska i underslafen. ”Trodde jag kunde klara mig lite längre i alla fall. Är Sälen helt fel?”

Första steget till att undvika konversationer är att låtsas vara ointresserad. Sedan är det bara att hiva upp kroppen

i överslafen och vända ryggen till. Skåningen är intelligenta än man tror, fattar vinken och plockar upp sin mobil. Man sluter ögonen av fasa när en inre värme sprider sig ut från magen och upp längs med ryggen. Tystnaden avbryts endast av getingarnas surr.

Malarna flaxar omkring tidigt på morgonen och stört-dyker mot blåvita livlinor av elektronisk underhållning. Fönster och dörrar slår i vinden, lågmälda flickröster letar sig in genom väggarna och skåningen fortsätter blint att gissa ens ursprung. Getingarna i fönstret blir allt fler medan nätterna blir allt kortare. Värmen fortsätter att sprida sig.

På grund av regn utgår utflykten till Köpenhamn och ersätts av en eftermiddag med drejning och skulptering nere i ladan. Vägrar man lera får man istället dekorera en grön getingfälla av glas med lim och snäckor. Allt är ungefär lika upphetsande, men om man överväger konsekvenserna av att låta de fientliga krypen föröka sig utan någon som helst form av populationskontroll, är det ett ganska lätt val.

Det blir inte vackert, men det gör inte fällan mindre praktisk när den väl hängts upp.

”Jag går inte nära dem, okej? Vill du ha ihjäl några rymlingar får du göra det själv.”

Skåningens ögon är stora och det rycker i en käkmuskel. Tidningen har han rullat ihop – den vilar mot hans lår och är redo att användas. Han är stel i axlarna trots att fällan nu dinglar från taklampan, fylld med koncentrerad saft.

”Det är bålgetingar här, eller hur?” frågar han.

”Jag har ingen aning. Geting som geting.”

”De sprutar in dubbelt så mycket gift som vanliga getingar, visste du det? Totalt livsfarligt om man är allergisk och får sådan där anafylaxi, du vet.”

”Kan tro det” säger man och hänger huvudet över kanten på överslafen så att man kan titta på honom.

Han ler. Räfflade hörntänder blänker till och man tänker att fräknar kanske inte är den förbannelse man alltid har trott.

”Du jävlas med mig, eller hur? Du kommer från Leksand i alla fall.”

”Nej, det gör jag inte.”

”Borlänge då?”

”Fel.”

”Ludvika kanske?”

Man tystnar.

”Ha! Ludvikabo, alltså. Men du håller på Leksand?”

”Gör nog allt dalfolk innerst inne.”

”Vad pratsam du är”, flinar han och man sätter luften i halsen.

”Har inte mycket att säga.”

”Har inte eller vill inte?”

”Det var ett jävla tjat!”

Han skrattar till igen, och när man hör ett sådant ljud kan man inte låta bli att dras med. Han fortsätter skratta, man lyssnar och trycket lättar gradvis, likt en lätt krusning på vattnet, för att sedan försvinna helt när allt eskalerar till kiknande flatgarv där magen krampar och ögonen tåras.

Människor har skrattat sig till döds och det är inte konstigt. Ibland måste man bara vara där för att förstå.

”Fast jag var allvarlig förut. Om jag ser en till av de där jävlarna, då är det du som slår ihjäl den.”

”Sure. Vi har en deal.”

En vecka är ingen tid, egentligen. Ett äpple hinner mogna. En låt blir en hit. En flicka hinner bli gravid. I det stora hela är det inget värt att komma ihåg. Men skratt, gissningslekar och getingfällor kan göra det svårt att glömma, även om man vill.

Det blir en utflykt till sanddynerna som kompensation för den uteblivna stadsupplevelsen, och salta vindar gör att man för en stund kan glömma bort att ingen har ringt. Varken för att höra hur man mår eller för att berätta om sina egna dagar. Egentligen borde man inte bry sig – man är här för att de var tvungna att få en ur vägen – men samtidigt borde hon ringa, oroa sig och bry sig.

Hon gjorde det en gång i tiden. ”Du förstår väl, eller hur? Det kommer bara vara vuxna och så Alva då, det är inget du missar! Och du vet ju hur de är – lägret kommer bli jättebra!” sade hon, där på kajen och kramade om en. Man nickade mot hennes axel och tänkte inte på hur tråkigt ens syster skulle få det. Man tänkte inte heller på hur hon hade en annan parfym och hur den stack i näsan.

”Har du sett hur gadevipporna håller på där nere?”

”Va?”

Kanske är det så att man tittar upp för att man blir helt överraskad. Kanske är det så att man tittar upp från den svarta displayen bara för att glömma sveket. Kanske är det så att man faktiskt inte förstår vad han menar. Eller så är det bara för att man vill se hans ansikte. Hans fräknar. Och hans räfflade tänder.

”Gadevipporna!” säger han och pekar ner mot vattenbrynet där några sädesärlor hoppar och jagar över varandra.

”Sädesärlorna?”

”Är det så ni dalfolk kallar dem?”

”Vi, och resten av Sverige.”

”Värst vilken besserwisser du blev nu då!”

Fingrarna som av en händelse flätar sig in i ens hår är så starka att man inte orkar hålla emot. Huvudet faller åt höger när han trycker till och det är lekfullt och tryggt. Rätt.

”Du vet om att du har bränt dig i nacken, va? Fick du ingen solkräm av Bergitte?”

”Har aldrig behövt det förut. Kändes bara onödigt nu.”

Skåningen flinar, lutar sig bakåt och stryker håret ur nacken på en igen. Fingrar drar över hårbotten och det brända skinnet. Man försöker lägga band på sig, men den heta skälvnningen börjar någonstans inuti skelettet och sprider ut sig tills syret fastnar i halsen och detta får inte hända.

”Det är helt kräfterött, alltså.”

”Ta bort handen.”

”Du kommer aldrig gå utan igen, det lovar jag dig!”

”Ta bort handen, sa jag!”

Skrattet dör. Leendet sjunker tillbaka in i ansiktet på honom, men man intalar sig att det är lika bra.

”Stingslig. Sorry.”

Även om det innebär att man måste sparka sig själv för att inte titta efter honom när han reser sig och går.

Getingfällan mörknar i takt med att dagarna går. Solbrännan läker och fräknar sprider ut sig över underarmar och kinder. Flickröster blir djärvare och våningsängarna förlorar sitt ursprungliga syfte. Lamporna är på nätterna igenom och drivs av de ekande skratten, medan måsarna ger ifrån sig sina kvävda skrin bortifrån klipporna.

Flickorna snurrar upp sina blöta hårtestar med klämmor och halsar från sina insmugglade ciderflaskor. Han pratar så enkelt med dem genom mobilmusiken och pissmyrorna som bor i skelettet äter gångar ända ut i köttet, trots att trägolvet är så mjukt under en. När flickornas ögon sedan blir glansiga och de kommer för nära med sina ord och finstämda skratt, drar man sig undan. Man klarar helt enkelt inte av deras söta andedräkter och blonda hår. Inte när myrgångarna fylls av en varm kyla varje gång han skrattar åt något av deras skämt.

Med en viskande ursäkt smyger man sig ut till vattnet och det ljusa mörkret. Molnen håller kvar värmen, gör luften kvalmig och får tröjan att klibba mot skinnet. Trots det är man glad att man faktiskt kunde få sig själv att gå därifrån. För man glömmer aldrig att det endast behövs en

katalysator för att man ska få kemiska brännskador i hela hjärnan. Blåsor och flagnande skinn som vägrar att läka, hur man än försöker glömma.

Det går en timme – himlen fortsätter att ljusna – när steg plötsligt närmar sig genom sanden; fuktiga flip-flops klafsar närmare och man kan inte låta bli att titta upp.

”Vad gör du härute?”

”Sitter, eller vad ser det ut som?”

Man säger det bara för att de räfflade tänderna ska glittra till, vilket de också gör.

”Du vet vad jag menar” säger han sedan.

”Jag... behövde lite frisk luft” hostar man till svar.

”Är det verkligen den enda anledningen?”

Man sväljer runt lögnen som vilar på tungan. ”Det är mycket folk, också.”

”Inte i vårt rum.”

Hud mot hud bränns och man skakar, nej skälver, när han drar upp en på fötter. Man borde inte följa efter och man skulle nog ha stannat om han hade släppt taget, men istället snubblar man efter honom med sanden klistrad mot benen, och man tänker inte på vad man hör i hans röst, på vad man önskar, önskar och vill. Man tänker inte på vad man förtjänar eller att det känns helt rätt. Och man tänker definitivt inte på att man för en gångs skull känner sig som en riktig människa. Även fast man är så fel.

Skåningen tänder lampan i taket och drar fram den slitna kortleken ur byrålådan.

Barndomsrädslan för att skära sig på kortens kanter försvinner när man ser deras uppfläkda hörn och med hjälp av byrån och en hand hivar man sig upp i överslafen efter honom. En läckande bläckpenna får kortleken att återuppleva en glimt av någonting som kan liknas vid en storhetstid, och överslafens madrass är så tunn att spjälningen skär in i sittbenen.

Getingfällans skugga avtecknar sig som ett monster på väggen.

”Har du spelat förut?” frågar han när man än en gång får visa sig besegrad.

Man rycker på axlarna. ”Bara med mamma.”

”Lät hon dig vinna med flit?”

”Nej. Aldrig.”

Vassa tänder, varma ögon. Man sväljer.

”Hårt liv.”

”Man menar det.”

Han skrattar igen, fräknar och ögon och allt.

Det är då det plötsligt bränner till som en blix i hjärnan, inifrån och underifrån huden och hans ögon lyser som om någon har slagit på strålkastarna därinne och hur kan någon förvänta sig att man ska lägga band på sig när man önskar, vill, *förtjänar* det här och det svider och flagnar och bränner och bränner tills man inte längre känner sig kall och tom och fel utan bara mänsklig som ett stort bulande hjärta och hela kroppen är puls. Musklerna rör sig av egen vilja, huden på hans armar är lika varm som hans

solsalta läppar, och det kokande blodet i ens vener dör till ett behagligt bubblande och allting saktar ner.

I alla fall tills han vitnar och blir fullkomligt stel.

”Vad gör du?”

”Jag...”

Illamåendet sväller i halsen och han stirrar på en med en förvirrad blick som känns som syra.

Det fortsätter bränna, men det är för varmt och det gör så ont. Greppet kring hans armar är fortfarande krampaktigt.

”Är du bög, eller? Fan, släpp mig!”

Han vrider sig undan, tar spjärn mot ens armar och skjuter ifrån, och bort över kanten på överslafen.

”Nej!”

Fällan slår i golvet under honom; de gröna glasflisorna reflekterar det artificiella ljuset.

Smällen är dov och krasande likt ett hjärtslag och de döda getingarna sprids över trägolvet i sin alldeles för söta och kvalmiga sörja. Han skriker till och man glömmer bort att andas, pulsen bultar i huvudet och man vet redan vad som kommer hända.

”De sprutar in dubbelt så mycket gift som vanliga getingar, visste du det? Totalt livsfarligt om man är allergisk och får sådan där anafylaxi, du vet.”

De flesta får en adrenalinkick i stressituationer. En funktion som existerar för att de ska bli starkare, snabbare och kunna slå tillbaka. Man hade den en gång i tiden, innan

man blev ful och fel. Man hör honom skrika till igen, men sedan svartnar det för ögonen och allting dör.

Avsaknaden av ljud väcker en. Varken malarnas vingar, getingarnas surr eller hans lugna andetag hörs. Bara vinden runt stugan och de avlägsna vågorna, knarrandet och tystnaden.

Man ligger stilla medan även de försvinner bort i morgonens mörker, för man vågar inte titta. Det är först när tystnaden är så tjock att man kvävs som man lutar sig över kanten och öppnar ögonen.

Han ligger kvar på golvet. Ihopkrupen i en krampartad fosterställning som gör att den koncentrerade saften ser ut som blod under hans huvud och han rör sig inte. Han ögon är slutna, fingrarna stilla och läpparna lila. Kalla. Stilla. Precis som hans blånande skinn.

Hjärtat spränger mot bröstkorgen när man ser de röda märkena i hans nacke. Svullna och så mycket större än de borde vara och om man har gått sönder förut, så exploderar man nu; likt ett fyrverkeri sprids de små partiklarna av hjärtsplitter och det vett som man fortfarande besatt någonstans i allt det som är så trasigt och fel ut i bröstet. Bitarna kilar in sig mellan revbenen och man bara vet att det är för sent.

Det är därför man inte letar efter adrenalinsprutorna som man vet att han har med sig någonstans i väskan. Man skriker inte. Man springer inte efter hjälp. Det är ändå för

sent. Ingen kommer någonsin få veta vad som hände. För ingen skulle tro på en och man kan inte ta skulden, man kan inte alltid vara fel, för man går sönder och allt annat rasar samman. Dessutom så har detta aldrig hänt.

Med lätta händer stryker man håret ur ansiktet på honom och skopar upp honom i famnen – han är förvånansvärt tung – innan man går ut i det mörka ljuset. Diset letar sig in i lungorna, gör det svårt att andas och det smakar salt med varje steg. Armarna bränner av hans tyngd och långsamt mjuknar sanden under fötterna. Gräset vajar i vinden. Flugorna har tystnat.

Vågornas falska lugn är det enda som hörs.

Man går tills tystnaden tar över. Det är först då, när man är säker på att man är ensam, som man försiktigt lägger ner honom på den ödelagda stranden. Man tittar på hans fräknar medan man tar av sig skorna. Man tittar på hans slutna ögon medan man tar av sig strumporna och man tänker inte på att de stela läpparna är fläckade av något som bara måste vara upphostat blod, eller hur de aldrig kommer le eller skratta igen; aldrig mer kommer blåsa liv i ett vanskapt, mänskligt skal.

Vågorna slår tills man lyfter upp honom igen och vadar ut i vattnet. Det är kallt mot benen, även genom jeansen och man går tills man känner undervattensstupet som de varnade för på den första dagen. Sedan rättar man till greppet igen, för han är tyngre nu med allt vatten i sina kläder, men

en simmare ska dö i vattnet. Det är inte mer än rätt. Man trycker honom ännu lite hårdare intill sig, pressar läpparna mot det kalla döda stela. Och sedan släpper man.

Dimman är tjock. Varje steg skaver mot blåsorna i hjärnan, varje andetag skakar om splittret i hjärtat. Desto längre avstånd mellan en själv och hans kropp, desto mer avdomnad blir man, desto mer utrymme frigörs i bröstet och för en gångs skull är det uppskattat. Man kan andas nu, trots att ens papperstunna lungor är bortom reparation.

Rummet har inte förändrats när man återvänder. Fällans skärvor och det kladdiga saftblodet ligger kvar. Korten i överslafen är en enda röra. Alla sover tungt. Nästa färja till fastlandet går först klockan åtta.

Så man skriver en lapp som säger att ni bestämde er för att gå ut och simma på morgonen, och lägger den på byrån. Man hämtar såpa och vatten i städskrubben och torkar upp saften och skärvorna gömmer man under madrassen. Med handen i tröjan går man sedan igenom hans väska tills man hittar en av hans adrenalinsprutor. Den är lättare än man förväntat sig, men efter ett snörvlande andetag går man och trycker ut en dos i vasken. Man tar även ut hans plånbok och tar alla kontanter man hittar. Det är knappt hundra kronor, men det hjälper ändå.

Precis när man ska till att dra igen dragkedjan, får man syn på något blått närmast botten. När man drar, kommer

till slut farfarströjan han hade på sig första dagen fram. Blårandig med trälknande knappar, sliten vid armbågarna och så, så mjuk. Försiktigt, för man upp den till ansiktet. Knapparna skaver mot ögonen när man trycker den mot sig och tar ett djup andetag. Man kan känna doften av damm och fräknar, sol och bränd hud. Skratt, gissningslekar och en känsla av vara rätt.

Man velar ett tag. Sedan drar man den över huvudet som en rustning av liv.

I tågsätet mittemot en sitter en ung mamma och hennes dotter. Dottern sover tungt mot sin mammas axel och man vet att man stirrar, men man kunde inte bry sig mindre om varken det eller kvinnans bekymrade blickar.

Man vet hur man ser ut. Tårarna har för länge sedan torkat ut skinnet i ansiktet och man fulgråter fortfarande, snor och allt, trots att färjan gick i land för två timmar sedan. De småländska skogarna rusar nu förbi utanför fönstret, kontanterna är slut och det enda man har är sin rustning, sina blöta jeans och ett förstört inre. Hjärtsplitter och vett är kladdat likt en Pollock på insidan av bröstkorgen och den inverterade karikatyren är vad som syns i ansiktet; kinder stela av salt och ögonen svullna av blod.

Man hickar till.

När kvinnan till slut får nog, reser sig och går iväg, tänker man flyktigt på hur jävligt fel man är nu. Varken rätta bokstavskombinationer eller nollor komma till undsättning nu, för alla vet att om det finns någonting som

gör dig fel, så är det mord. ”Tillräckligt intelligent för att vara godkänd av staten” hjälper inte längre. Och utsläppt i samhället i tio veckor borde man definitivt inte vara.

Huvudvärken, som man fått av att hulka, ökar i styrka och man hickar igen.

Man rycker till när mamman plötsligt kommer tillbaka, och man tittar oförstående på henne när hon med ett litet leende ställer ner en kodensdekorerad Coca-Cola framför en.

”Vad...?”

”Du såg ut att behöva en.”

Hon tittar på en med en varm, brun blick. En blick som hans, som inte ser några fel. Och någonstans, djupt inom en, känner man hur någonting trasigt äntligen läker.

JURYNS MOTIVERING AV *Getingfällan*

En vecka är ingen tid, egentligen. Och ändå hinner det som inte får hända hända. Övergiven och i vägen för den nya familjelyckan skickas vår nybakade student iväg på en lägervecka som präglas av stor ensamhet och ett ständigt getingsurr. I den tafatta och surmulna dialogen mellan rumskamraterna stegras alienationen. *Getingfällan* är en oväntat obehaglig berättelse med ett vackert språk och bisarrt innehåll.

Louise Brahce Axelsson

En halv evighet

Det är den 2 november och stjärnklart. Det är dagen då jag blir sjuk. Jag är på väg hem, cyklandes, trots att det är vinter och snön gör hela världen hal och oberäknelig. Det är mörkt och jag är kall, inuti och utanpå. När cykel plötsligt slirar till och jag faller handlöst mot kullersten och given död, okej, given hjärnskakning, men jag trots allt klarar mig tack vare en mycket välplacerad snödriva, ligger jag kvar. Jag ligger kvar, för jag vet inte hur jag ska göra för att ta mig upp. Eller så vet jag, men har bara glömt, förträngt. Jag ligger kvar tills jag inte kan känna mina fötter längre, tills det gör så ont att det slutar kännas alls. Då reser jag mig sakta upp och går hem. Cykeln ligger kvar där den är. Det gör snödrivan med. När jag kommer hem tar jag av mig kläderna i hallen, drar ner rullgardinen i sovrummet och kryper ner under täcket. Jag vaknar tre dagar senare och tror att jag är död.

Det är egentligen fel av mig att säga att det är då jag blir sjuk, för enligt de som vet, de som kan, var jag aldrig sjuk, jag är inte sjuk, det är bara så det känns. Men ändå. När jag ligger där i snödrivan är det som om något händer, som om något försvinner. Verkligheten trycks ihop, den upplevs mindre än förut. Varje ögonblick tar liksom längre tid, varje händelse känns osäker på sin egen existens.

På lucia regnar det. Jag går upp klockan åtta, äter en ostmacka i sängen och gör sudoku i gårdagens tidning. Klockan fem i tio klär jag på mig och går tre kvarter bort till fru Blomkvist. Jag vet efter snart tre månaders bekantskap fortfarande inte vad hon heter i förnamn. Hon vägrar tala om det för mig, och trots noggranna efterspaningar i hennes lägenhet har jag inte lyckats lista ut det. Så jag kallar henne fru Blomkvist och hon kallar mig Emilia. För om jag inte får veta hennes förnamn får hon inte veta mitt efternamn, något annat kan hon knappast vänta sig. Jag misstänker dock starkt att hon vet vad jag heter i efternamn, hon har en underligt förmåga att veta saker om mig som jag knappt själv vet. Fru Blomkvist är konstig, men hon gör gott kaffe och jag gillar henne. Hon har bjudit över mig på fika. Vi fikar alltid klockan tio på torsdagar, även när det är lucia. Att fika med fru Blomkvist hjälper, precis som de tre små pillerna jag tar varjekväll hjälper. Att äta nybakad lussebullar och lyssna på fru Blomkvist som berättar om en ny man hon har träffat. Att doppa skorpor i svart kaffe och lyssna på P1 och hjälpa fru Blomkvist med korsordet i Hemmets Journal. Det hjälper.

Cornelia sitter på mitt köksbord med korslagda ben. Hon gestikulerar yvigt och berättar otroliga historier som doftar saltvatten och liv. I förrgår kom hon hem från Australien för att fira nyårsafton med mig. Jag diskar metodiskt och Cornelia berättar om sitt fantastiska liv. Hon är min bästa vän, men jag vet inte vem hon är. Eller så vet jag inte vem jag själv är. I vilket fall så känns det konstigt,

obekvämt, spelat. Men vi har ju planerat, lovat och längtat, så då måste det bli så här. Det måste. Trots att jag egentligen inte orkar. Först middag hos Angelica och Max, det kramas och kindpussas och skrattas och jag ler så stort jag kan. Ler tills det gör ont. Jag dricker vatten och sväljer och sväljer och sväljer. Klockan halv tio står jag inne i badrummet och griper krampaktigt handfatskanten. Sedan är det taxi till Arvid i villa vid vattnet, där det ska drickas och skålas och jublas. Klockan slår tolv och Cornelia hånglar upp valfri okänd man med backslick och randig skjorta. Själv står jag på balkongen och funderar på hur lång tid det tar att frysa ihjäl. Jag står ut 47 minuter innan jag går in och lägger mig i sovrummets dubbelsäng. Jag somnar till basen från musiken en trappa ner. Den låter som ett stort bultande hjärta.

Klockan sex nästa morgon kliver jag försiktigt genom det mörka vardagsrummet, noga med att inte kliva på någon, noga med att bara finnas till precis så mycket att jag lyckas ta mig ut till min väntade taxi. Var Cornelia är vet jag inte. Om jag bryr mig var hon är vet jag inte heller. Tre dagar senare sitter hon i alla fall på ett flygplan på väg tillbaka till Australien, och jag vandrar gatan fram för torsdagsfika hos Fru Blomkvist. Allt är som vanligt igen. Tre vita piller varje kväll. De bör inte blandas med alkohol.

Januarikylla och bänkrumpa. Klockan visar kvart över fyra och jag ser ut över vattnet, tänker på evigheten och undrar om den är någonting att ha. Den där evigheten. Kanske är det bättre att bara dö. Livet är ändå långt som

det är. Speciellt när bara ena hjärnhalvan fungerar, och minnet är ett såll där hålen bara växer och växer. En anka kommer vankande, eller en anka, en and är det väl egentligen. Men man brukar kalla dem ankor. Den burrar upp sina fjädrar, och lägger sig tillrätta på det gulnade gräset bredvid min bänk. Ska sova ett tag. Bredvid min bänk. Min bänk. Den är min för att jag sitter på den. Snart kommer den vara ingens, snart kommer den vara någon annans. Men just nu är den min.

Till vänster går en man långs med kajen. Han har grå ylle-rock och går långsamt, händerna i fickorna och blicken sänkt. Inte på ett uppgivet eller blygt sätt, mer som om han tänker. Tänker, funderar och sparkar fruset grus med sina kängor. Han har mörkt hår, ingen mössa. Jag har en mössa, en grå, för att det är kallt. För att mitt huvud inte har något hår. Det rakade jag av, till Fru Blomkvist stora förskräckelse. Det var så långt och tjockt och slingrade sig om halsen och kvävde mig långsamt, och nu är det borta. Det är skönt. Skönt att det är borta. Men kallt, om man sitter på en träbänk en söndagsseftermiddag. Så därför har jag mössa. Jag granskar mannen, observerar, inspekterar, för det är så jag gör. Jag är den som ser, som förstår och som vet utan att någon behöver säga ett enda ord. Kanske inte lika väl som fru Blomkvist, men ändock. Jag har ögon och jag använder dem, jag har en hjärna och jag använder den, så gott det går i alla fall. Mest av allt har jag tid. Ingen evighet, en begränsad mängd tid, men jag har den. Numera äger jag min tid, jag använder den och jag kan styra över den precis som jag vill. Och jag väljer

att granska mannen framför mig. Han heter Marcus, fast det vet jag såklart inte, för mig är han bara en man i grå yllrock. Han vet inte heller att jag heter Emilia. Inte än. När han ser upp ler jag, ett litet leende, varför vet jag inte. Jag bara gör det. Kommer på mig själv en sekund försent. Kanske är han också en sådan som ser, som granskar, som iakttar. För när jag ler stannar han upp och ser på mig. Han står några meter bort och ser och ser och ser. Han ser min grå mössa, min blåa vinterjacka, och mina bara ben. Min vita halsduk, mina kängbeklädda fötter och mina stela, kalla händer. Men mest av allt ser han mina ögon. Ögonen som ser honom, dem ser han. Han står där ett tag, en halv evighet kanske, ser ögonen som ser honom, innan även han ler. Ett litet leende. Han stegar sakta framåt, mot bänken, mot mig, och slår sig ned. Han ser på mig, på mina händer, och så tar han fram ett par handskar ur rockens ena ficka.

”Här”, säger han och sträcker fram dem mot mig. En menande nick mot mina händer. Jag tittar på honom och ska precis säga nej tack, jag klarar mig, allt är bra, ingen fara med mig, jag behöver ingen hjälp. Men orden fastnar i halsen. Den här mannen har sett på mig i några sekunder, sagt ett enda ord till mig, och redan har han fått mig att svaja, att tveka. Jag säger tack och drar på mig handskarna. Jag ler. De är alldeles för stora, men det gör inget.

Jag vet nu att han heter Marcus, och han vet att jag heter Emilia. Ingen av oss vet fortfarande vad fru Blomkvist heter i förnamn. Vi har druckit te på kaféet på hörnet, och

Marcus har lagt huvudet på sned och sagt att jag ser ut som en borttappad hund. Jag har pratat om evigheten och om korsord och om att jag försöker lära mig att sticka. Marcus har lyssnat och kallat mig för tant, och jag honom för gubbe. När vi går hemåt halkar jag och han tar tag i min hand. Jag har hans för stora handskar på mig.

Marcus skramlar med nycklar och låser upp. Han bor på fjärde våningen. Vi har tagit hissen. Jag hänger halsduken på en metallkrok i hallen och tittar mig nyfiket omkring. Känner med handen på väggarna, drar mina bara fötter längs med mattan. Till vänster kök och till höger vardagsrum. Marcus tänder i eldstaden, och jag sätter mig på skinnet framför den. Eld är fascinerande. Han ser på mig i några ögonblick, innan han försvinner in i sovrummet. När han kommer tillbaka har han ett täcke och en kudde i famnen. Jag sveper täcket om mig som ett tält. Det är varmt och tryggt här och jag önskar att jag vore frisk.

Till frukost bakar Marcus scones och jag kokar kaffe. Vi sitter mitt emot varandra vid köksbordet, jag i min klänning och hans tröja och tofflor, han i vit t-shirt och jeans. Vi äter våra scones med hallonsylt och dricker svart kaffe. Jag läser tidningens kulturdelen, Marcus ekonomidelen. När han är klar viker han ihop den, lutar sig fram över bordet och kysser mig. Han smakar smulor och hallon och jag smakar kaffe. Det snöar utanför fönstret och jag har glömt vad jag heter. Två veckor senare följer Marcus med mig till fru Blomkvist. Jag har i ett svagare ögonblick råkat berätta

för fru Blomkvist om mannen jag träffat, och efter det insisterar hon på att jag ska ta med honom nästa torsdag. Själv har fru Blomkvist också träffat en man. Sven heter han. Hon tycker att vi kan träffas alla fyra. Marcus har lovat mig att hjälpa till i jakten på fru Blomkvist hemliga namn.

I mars köper jag en katt som jag kallar för Dio. Dio förälskar sig i Marcus, jag kan knappast säga att jag klandrar honom, om jag vore katt skulle jag också älska Marcus. Oavsett vilket djur jag än var skulle jag nog älska Marcus. Jag tror jag älskar Marcus. När vi har picknick med hämtpizza i sängen somnar Dio i hans knä. Jag är säker på att jag älskar Marcus.

Min födelsedag firar vi med tårta på fru Blomkvist balkong. Det är jag och Marcus och Cornelia, fru Blomkvist och Sven. Cornelia har flyttat hem igen, säger att denna gången är det för gott. Hon ska aldrig mer lämna Sverige, men jag vet att hon kommer tröttna om några månader. Men just nu gör det inget, just nu är hon här, och hon är den Cornelia som jag alltid känt. Fru Blomkvist har stått och bakat hela morgonen. Tårtan har grädde och jordgubbar och nitton ljus. Jag blåser och blåser och blåser, tills jag känner mig yr och glad och önskar att livet alltid vore som just idag. Klockan två börjar det regna, så då tar jag och Cornelia på oss gummistövlar och går ut för att hoppa i vattenpölar. Efteråt dricker vi alla te och fru Blomkvist och Sven valsar runt, runt i köket.

Det är maj och jag är inte sjuk längre. Om man nu kan säga så, jag var ju aldrig sjuk från början. Marcus har hjälpt mig pumpa däcken på cykeln, den har stått i förrådet sen i november. Nu ska jag cykla. Jag har sommarklänning och sandaler. Fru Blomkvist har flyttat ihop med Sven, så nu måste jag ta cykeln varje torsdag för att hälsa på henne. Jag har listat ut vad hon heter i förnamn, men jag tror jag kommer fortsätta kalla henne fru Blomkvist. Och hon kommer fortsätta kalla mig Emilia. Allt annat skulle kännas konstigt. Jag har sagt till Marcus att jag älskar honom. Han har sagt att han älskar Dio, men att han tycker jag är helt okej. Jag har brottat ner honom och han har kysst varenda centimeter av min hud. En halv evighet senare, och jag tror jag vet vem jag är.

JURYNS MOTIVERING AV *En halv evighet*

När är man egentligen sjuk? Kan kärlek uppstå vid första ögonkastet? Vad består vänskap av? I novellen *En halv evighet* får vi stora känslor och fina bilder serverade på ett rappt, charmigt och humoristiskt sätt. Det här är en inklämmande jag-berättelse om att hitta sig själv. Temat är välbekant, och ändå har vi aldrig fått det beskrivet precis så här. Man vill genast ha mer av den poetiska författarrösten.

Erica Lindberg

Kontaktannons: Pappa sökes

– Du ville inte inse att han satt i fängelset. Du var där flera gånger och det var ju inte så att du var dum i huvudet.

Det är min mammas ord. Vi hade en kväll, en sommarkväll där vi satt och pratade om allt det där viktiga. Det började med att jag visade en artikel som Johan Kransvik skrivit för sidan moore.se där han tipsade om tio filmer en inte ska se på första dejten, en artikel där han i princip idiotförklarar halva befolkningen genom att exempelvis påstå att det inte är någon tjej som förstår *Inception*. Det ena leder till det andra och timmar senare har vi diskuterat ämnen såsom feminism, utseendefixering, livsmål och någonstans på vägen lyckats landa där. Hos pappa.

Jag hälsade på min pappa ett antal gånger i fängelset. Jag minns väldigt mycket av mina besök. Jag minns hur korridorerna såg ut, först de färgglada och sedan de neutrala innanför.

Jag minns hur tjock hans dörr var till cellen och hur den var inredd, de nakna tjejerna på affischerna, plåtburken till tv, hans kampsportsspel till sitt playstation, hans smala säng.

Jag minns akvariet med de stora fiskarna som följde efter så långt det var möjligt när jag gick förbi. Jag minns alla dessa intryck runt omkring, men jag minns knappt honom.

Sommaren 2012 har jag fått nog. Jag ställer honom ett ultimatum. Sms:et, kanske inte så väluttänkt, men jag var ju rädd.

Jag minns vad jag hade på mig på familjedagen, när jag inte var ensamt barn på Österåker. Jag var klädd helt i turkost, en t-shirt och matchande knälånga tights, de var lätt utsvängda. Mitt på bröstet på t-shirten fanns ett tryck av en surfare i långt brunt hår, rosa dykardräkt och stora läppar, huvudet var helt ur proportion till kroppen. Jag minns papporna med sina barn i knät sjungandes *Farbror Abraham* tillsammans med en inhyrd värd och en gitarrist som kompade. Jag var måttligt road och när hela sång-sessionen var över kom jag och pappa fram till att vi båda hade genomlidit det hela för den andras skull. Kanske var det det närmaste vi skulle komma ett far-och-dotter *moment*.

Vi bor på Ingstastigen i Hudiksvall, i en två:a. Det är ett ljusgrönt radhus med vita knutar. Vi har skyddade kontaktuppgifter, men det visste jag inte om såklart. Det får jag reda på flera år senare när jag är 16, går i åttan och har flyttat tillbaka till Stockholm. Jag sitter hos sjuksköterskan på skolan och ljuger om att jag fått min mens tidigare än jag faktiskt fick. ”Du hade skyddade personuppgifter förut, men du har det inte längre.” Jag tror det var en fråga, men

det upplevdes snarare som ett konstaterande. Jag bara nickade. När jag senare frågar mamma om det blir hon upprörd över sjuksköterskans brist på professionalitet när jag mest frågar mig varför. För att vi gömde oss från pappa.

På min åttaårsdag har jag och min mamma ett omfattande bråk. Det grundar sig i att jag agerat otacksamt. Sådant kan jag skämmas enormt för i efterhand. Det var jag och mamma, hon och jag, jag och hon. Hon hade gett mig hela universum om det hade varit hennes att ge. Jag kan inte nog beskriva vårt starka band men som fortfarande har sina brister och som kom till uttryck där på min födelsedag. Jag ringde förtvivlat till pappa, talade om för honom att han gjorde mycket godare tårtor än mamma och hur jag saknade honom. Jag hörde hans suckar. Suckarna som sa maktlöshet. För han var ju så långt bort, så långt bort att han inte ens kunde resa till mig hur gärna han än ville. Han sa ”Blir det bättre om jag skickar dig ett tv-spel? Känns det bättre då?” Desperationen. Jag sa att det skulle det, för jag ville ju inte göra pappa ledsen bara för att jag var det, jag ville inte vara otacksam mot en person bara för att jag varit det mot en annan. Men när vi lagt på kände jag mig tom. Det var kärlek och bekräftelse jag ville ha, men det var ett tv-spel jag fick. Det kom med posten några dagar senare.

Mamma hotade gärna med att jag skulle flytta till pappa om jag inte var nöjd med hur saker och ting styrdes hemma. Hon sa ”Flytta till pappa då, gör det, flytta till pappa nu”, om och om kunde hon säga det samtidigt som hon på

måfå välte omkring i mitt rum och packade ner leksaker och kläder i min röda väska med dalmatiner på samtidigt som jag följde hennes sicksackmönster genom rummet och bad henne att sluta, grät och bönade efter förlåtelse ”Jag vill inte flytta till pappa, jag har det bra här! Förlåt mig mamma, förlåt mig!” Lite förstod jag ju att det inte ens var ett alternativ att flytta till pappa.

Det är julafton och vi ser *Ingen utväg*. Det är inte det minsta *Kalle Anka* men sedan har min familj heller aldrig varit mycket för traditioner. Jag utbrister ”Den där väggen är hos pappa.” Blickar som utbyts, mamma som säger ”Nää, det där kan vara var som helst.” ”Nej, jag vet att det är hos pappa. Jag vet det.” Tystnad. ”Mamma, sitter pappa i fångelse?” ”Ja.” Sedan pratade vi inte mer om saken. Alla visste om det, jag också. Egentligen.

Att tala om vad ens föräldrar arbetar med är en klassiker. När skolan fortfarande innebar bestämda platser och bänkar med lock gick vi ofta varvet runt med en fråga alla skulle få svara på. Någons förälder hade ett pelletsföretag och en annan var dagmamma. Än idag kan mamma fråga mig vad mina vänners föräldrar arbetar med. Jag har aldrig riktigt förstått nyfikenheten kring det där, för jag tycker inte att det säger något om personerna jag faktiskt väljer att umgås med, kanske något om deras omständigheter men för många tycks det handla om mer än så. Som om deras föräldrars yrken skulle säga mycket om vad barnen är för några. Det är kanske därför jag inte brukar

fråga mina vänner vad deras föräldrar arbetar med, oavsett hur nyfiken min mamma är.

Pappa ska hålla en föreläsning i skolan jag hade gått på om jag bott kvar i Hudiksvall. Jag följer med honom upp. Vi tittar på film tillsammans på hans dator. Jag får låna hans marinblå hörlurar eftersom han tycker att jag förtjänar det bästa ljudet. Han berättar om hur mycket han älskar tv-serien *Breaking Bad*. Jag inser ganska snart att det inte är en serie för mig.

Någon i publiken frågar vad det värsta brottet han har begått är för något. Han säger att han inte blivit dömd för sitt värsta brott, men att han inte heller kan säga vad det är då hans dotter sitter i publiken. Jag ville nästan att han skulle säga det. Jag kände många i lokalen. Jag vänder mig till min forna klasskompis och viskar i hennes öra ”Jag vet vad det är för brott” ”Vill du säga?” ”Han misshandlade min mamma.”

Det har gått drygt ett år sedan han hörde av sig sist. Jag ligger vaken på natten och känner att jag måste få ur mig ilskan som byggts upp. Jag skriver ett tal jag vill hålla på hans begravning. Det är betydligt mer aggressivt än den text jag valde att publicera i skoltidningen om honom. Jag sänker honom totalt, gräver honom djupare ner i jorden än de redan förberett åt honom. Det känns skönt. Jag känner mig som en ond människa just då, men så uppriktig jag är i det talet har jag aldrig vågat vara någonsin tidigare.

Vi ligger på stranden i Barcelona. Mamma frågar ”Hade det känts bättre om din pappa var död?” Vad är det för fråga? På en strand? Någonsin? Nej, det spelar ingen roll. Visst finns det förväntningar kvar nu när han lever, men nej, jag önskar honom ändå inte död.

Anledningen att jag började gå i terapi var nog från början min pappa. Min psykolog försöker hela tiden föra mig dit, samtidigt som jag intalar mig färdig med det där, det där med pappa. Trots det faller jag alltid i tårar när hon lyckats finta mig tillräckligt länge för att jag ska öppna mig för mina känslor kring pappa. Tar det aldrig slut?

Jag skyller gärna på min brors pappa, inte lika misslyckad, men på gränsen. Innan honom hade jag egentligen ingen aning om hur det var att ha en pappa, sedan öppnade han dörren och slog igen den så att mina fingrar hamnade i kläm. Det blödde så mycket, blod över mina kläder och fläckar på trägolvet som aldrig gick bort. Efter det började jag jaga en skugga så svag att den knappt gick att uppfatta. Alltid två steg före, omöjlig att hinna ifatt.

För min pappa var jag perfekt. Jag var den som alltid pluggade och skötte mig utan undantag. Jag hatade det. Jag kunde inte vara mig själv. Allt jag var för honom var prestation, motsatsen till de ungdomar som önskade att han var deras pappa, som sa att han var fantastisk. Ungdomar på glid, ungdomar pappa kunde göra till små projekt, han gjorde dem till sjukdomar som han sedan fick läka. Vad han än valde för yrke var det något som gav bekräftelse

som avkastning, kock eller socialarbetare eller föreläsare. Han var mycket sämre på att ge bekräftelse än att få den, i alla fall till mig. Men så var det ju med allt, när det kom till mig var allt sämre.

Vi reste väldigt mycket, kanske för att det alltid skulle vara något speciellt när vi väl sågs. En gång till Thailand. Av tre veckor var han magsjuk i en, då bodde vi i varsitt hotellrum och jag drog mig vid poolen tills pappa hittade en barnvakt till mig som tog med mig på marknad och visade mig omkring i Pattaya när pappa kräktes på sitt hotellrum. En kväll när pappa trodde att jag låg och sov tumlar han in med min barnvakt och kysser henne bredvid mig i sängen. "I think I am starting to fall a little bit in love with you" säger han.

Jag gör som Alex Schulman, skriver om min far. Troligtvis kommer jag få lika lite respons som han fick av sin pappa efter sin bok. Att min pappa fortfarande lever känns inte ens som en relevant skillnad.

Vi var på semester i Egypten. Vi bodde på Hilton. Sharm el-Sheikh. På hotellrummet sprutade han in anabola steroider i magen framför mig. Han sa "Du behöver väl inte säga det här till mamma?" Tystnad. "Eller... Det är klart att du får säga det till mamma men det behöver kanske inte vara det första du säger?" Tystnad. "Eller... Det är klart att det får vara det första du säger till mamma om du verkligen vill det." "Pappa, jag behöver inte säga någonting alls."

På samma semester fyllde jag år. Som present hyrde han platser på en yacht. En sådan där enorm dykaryacht och det var väl inte så konstigt utöver det faktum att han hyrde hela båten. Det var vi och besättningen. Till kassörskans chock över den mängd pengar han ville spendera för att få som han ville sa han bara "I hate people".

I mitt sms skriver jag: *Vet du vad jag är? Nej. Eftersom du aldrig hör av dig så vet du inte. Men jag är trött. Trött på att hoppas och att gång på gång bli besviken. Jag vet inte vad det är, kanske för att jag inte behöver "räddas" och därför är jag inte intressant för dig. Jag har ju sett dig, jag vet att du kan vara en sån som finns där. Aldrig för mig. Det tar så mycket på krafterna, när vi har en period som är bra, då du lyssnar på mig och jag på dig och sedan är det bortblåst. Vi måste hela tiden börja om, att lära känna varandra. För att du har "dåligt samvete". Vill du att jag ska behandla dig som du behandlar farmor när jag blir äldre? Måhända att du inte kritiserar mig högt, men din tystnad är inte särskilt ödmjuk heller. Din tid är nu. Att bli en bra pappa. Du har fortfarande möjligheten. Vill du inte ta den? Lova att inte höra av dig om du inte vill ta tag i vår relation på riktigt för jag orkar inte med att gå på en första dejt med dig flera gånger till.*

Han har inte hört av sig sedan dess. Sedan den femtonde augusti 2012.

Vi är på en cykeltur i södra Stockholm. Vi hade en period i vår bekantskap då vi cyklade varje gång vi sågs. Pappa fort, jag tröttsamt efter. Hans cykel är köpt stulen ett kvarter

bort från en cykelaffär. Min är en av tre cyklar som pappa sedan köpte på cykelaffären eftersom han fått dåligt samvete. Vid en korsning är jag ouppmärksam och cyklar framför en bil som kraftigt bromsar in. Min pappa släpper pedalerna på cykeln och pressar upp bröstet samtidigt som han vrålar åt föraren i bilen med det nedfällda taket, "VILL DU DÖ?!" "Nej" flinar föraren tillbaka och gasar vidare. Jag ökar avståndet en extra bit mellan mig och pappa. "Jag tror du kommer vara som snyggast när du är 25." Vem säger så till sin 13-åriga dotter utan bröst och tillstymmelse av pubertet?

Pappa flydde under en period till Brasilien för att undkomma ett fängelsestraff han trodde skulle vara mycket längre än det sedan blev. Under en månad besökte jag honom där. Under den månaden hann jag fira in nyåret 2001, min sjunde födelsedag och få mitt första munsår som bredde ut sig över hela underläppen och som sprack varje gång jag skrattade. Jag gick ner flera kilo den månaden eftersom jag sällan fick mat jag tyckte om. Under den resan lärde jag mig att dricka läsk och äta cheeseburgare. "Det här är inte vad jag sa att jag ville ha." "Nu får du inget annat."

Jag väntar fortfarande på boken om hans liv, den som han tänkt tillägna mig. Det verkar som att det inte blev så mycket av den.

Jag går in på platsen pappa jobbar på just nu, efter nästan ett års frånvaro. Hans kollega frågar vart jag hållit hus och

ler sedan ”Han kommer snart”. Jag rusar ut i panik. Vad tänkte jag med? Ville jag stöta på honom? Kanske.

Jag åkte kryssning med pappa till Finland. Jag fick allt jag pekade på och lite till i taxfree-shopen. Vi bodde på ett fantastiskt hotell. På rummet hade de lämnat ett meddelande att om vi nu råkat glömma tandborste och andra behändiga hygienartiklar så fanns de att hämta i receptionen. ”Så snälla de är” sa jag. ”Det förväntar jag mig för det här priset” sa han. En natt fick jag sova hos hans finska vän, i dotterns våningssäng. Hon hade ett plåster över ögat och vi pratade inte samma språk. Pappa skulle köpa sig till nattligt sällskap, då kunde jag ju inte vara där.

Pappa talade ofta om den mycket omfattande besvikelsen han kände inför sin pappa. När min pappa var yngre tänkte han att när han själv blev pappa, då skulle han minsann bli en bättre förebild än sin egen. Ibland blir det inte som en tänkt sig.

JURYNS MOTIVERING AV *Kontaktannons: Pappa sökes*

Med en känslostark text skildrar författaren en trovärdig upplevelse av en förälders svek. *Pappa sökes* är en uppgörelse med en barndom som innebär en konstant kamp för att bli sedd och ett vittnesmål om ett barns förtvivalade längtan efter att inte behöva agera mamma till sin pappa. Berättelsen genomsyras av smärtan när fundamentet i tillvaron inte finns där.

Linnea Svensson

En småstads längtande hjärta

Hon ska flytta till Paris i höst. Av många anledningar. Men en anledning är nog, har hon insett, att det låter så himla bra: ”Jag ska flytta till Paris i höst jag ska flytta till Paris i höst jag ska flytta till Paris i höst.” Hon har aldrig ens varit i Paris och ofta får hon klaustrofobi av storstäder. Känner sig obetydlig i sammanhanget. Hon har hur som helst hittat en lägenhet med sin kompis i Montmartre som de kommer bo och leva i. Hon tänker på krukväxter på en balkong och odiskade tallrikar. Och cigaretter och destruktivt leverne.

Destruktivt leverne är förövrigt något hon är väldigt bra på. Hon tänker sina egna tankar och hon nästlar sig in sig i dem, utan att komma någon vart. Till slut hatar hon sin kropp så himla mycket så hon går ut i natten och dricker starka drycker och blir så full att hon inte minns hur hon tar sig hem. Somnar kanske i någons famn utanför en korvkiosk. Det är inte ens vackert. Fast det tycker hon då, för ljusen liksom skimrar över henne, över staden. Visar något för henne som ingen annan ser. Natten i hennes småstad är i alla fall himla förutsebar. Det blir mörkt och allas kroppar skiftar färg i takt med stjärnornas

ankomst på himlen. Vakterna går in i sin roll med sina batonger och pratar i sina hörsnäckor, som om det var viktigast i världen, och hon dansar till musiken som hon inte ens hör. Låter sina ögon utstråla något hon inte ens ser. Något hon inte ens förstår, för hon vill bara passa in i sammanhanget – kroppen – och hon håller en öl i handen och har precis rökt cigaretter. Hennes ben känns mindre än vad dom är och hela hennes kropp är ovärdig när hon står där i sammanhanget – i den gemensamma pulserande kroppen som existerar där på dansgolvet. Det mest kräkframkallande är det faktum att kroppen består av människor vars namn avslöjar att det inte finns något som helst spännande med dem. För kroppen vars hjärta de pumpar tillsammans har de byggt upp under år av liv i samma småstad.

Det finns DJ:s också. De är två stycken och tror att de kan leva på ett annat sätt än de andra. Även om de har legat med halva dansgolvet. En gång pratade hon med dem när hon var nykter och de hade ingen röst alls. En gång var hon full och lät musiken kommunicera. Hur som helst så står de där i ljuset som kunde varit vackert och läcker ut rök och annat som inte är bra för kroppen men som själen behöver ibland, och det rättfärdigar deras beteende. De är för alltid förlåtna.

Denna sommaren drack hon öl vid en klippa i en annan småstad och det var dimmigt och hon ville lyssna på stjärnorna och titta på havet men någon annan ville något

annat och hon sprang snabbt och ropade på hjälp men ingen hörde henne och hon föll och skrapade upp hela sin kropp. Vakterna brydde sig inte och hon blev mindre än vad hon var. Senare somnade hon i någons famn med havsutsikt och droger i köket.

Denna sommaren åkte hon till en lägenhet och öppnade för många lådor, låg med en man som hade för mycket hår på ryggen, hon trodde att hon skulle bli svettig och hel. De satt i morgonljuset och tittade på tystnaden. När hon åkte hem var molnen i backspegeln mörka. Framför henne var molnen lekfulla och fluffiga. Hon ville hoppa i dom, de var som träd, som studsmattor. Han har tatueringar på armarna som egentligen borde fortsätta över hela hans kropp och han har skägg i ansiktet som sticker till och han har bruna snälla ögon men för henne betyder dom ingenting.

Under två år arbetade hon på lokaltidningen, på ungdomsredaktionen. De kom ut en gång varannan vecka och natten innan en text hon skrivit ska publiceras kan hon inte sova. Hon ligger sömlös och tänker på hur det kommer se ut och vilken respons hon kommer få. Oftast får hon ingen respons alls. I sommar har hon även arbetat som vanlig reporter bland annat. Hon har skrivit om bilträffar, traktorer, volleybollturnering, schottis och loppis. Allt för att hon tänker att texterna ska ta henne någonsans, och allt för att bli mer och mer sömlös.

Hon är 18 år och 10 månader och tror på livet. Men för att det ska bli något av livet måste hon jobba. Denna sommaren har hon därför även spenderat på ett äldreboende för en minimilön och svettigt arbete. Det inget konstigt alls med att först torka någons fekalier för att sedan äta ett ägg med kaviar på sittandes bredvid. Oftast smakar det inte bra eftersom att kaffe och kaviar inte passar ihop. Men kaffe måste man dricka. På torsdagarna spelar de bingo också. Det är sällan okomplicerat. En dag kom talet 75 och en av de boende skrek:

”En flaska sprit.” En annan undrar efter varje nummer om den har bingo nu. Hon sitter bredvid och pekar på de rätta numren åt de boende, som om de inte förstår någonting. Hon gör även i ordning en tandborste till en man och ber honom borsta tänderna själv, för hon tror att han klarar av det. Han börjar frenetiskt borsta sina händer där med tandborsten och hon ger upp. Men hon rakar hans ansikte och tänker på framtiden och Paris.

Hon läser just nu en bok där huvudpersonen flyr till Paris två månader innan hon ska ta studenten. Hon var tvungen, hon klarade inte av att studera mer, hon ruttnade i skolan. Hon som jag skriver om ruttnade också i våras. Men hon ska inte till Paris förens första oktober. Hon var tvungen att låta livet komma ikapp henne lite. Allt var som vanligt när hon i boken kom tillbaka till Sverige igen. Förutom att hon hade skrivit en diktsamling i Paris som hon fick publicerad och sedan rullade skivjobb in.

Förra året vid den här tiden var hon obotligt kär. Han var för många år äldre men inte för många centimeter längre än henne. Han hade ögon som var lite sneda och de var det vackraste hon visste, men när hon sa det till honom tog han det som en förolämpning. Han hade precis kommit hem från London och skulle börja plugga på universitetet till hösten. Hon skulle börja sista året på gymnasiet. Hon trodde villkorslöst på deras kärlek. Även om hon inte kunde säga något utan att förolämpningen mellan dem blev större visste hon att det var hon och han för alltid. De tänkte precis likadant och till en början var det ju det som var bra, men till slut blev det liksom jobbigt att behöva umgås med någon som är precis som henne själv. Tåget till hans universitetsstad tog även åtta timmar och kostade lika många hundringar. Hon låg och skakade i hans famn för att hon trodde att han var den enda som kunde göra henne hel när hon kände sig som trasigast. Sedan blev hon 18 år och ett nytt liv öppnade upp sig för henne. Hon såg glittret i natten och det fanns inget som kunde hålla henne kvar. Han fyllde 23 och hon rökte en cigarett i hans öra och bad honom att förlåta henne. För vad? De låg med varandra i framsätet i hans föräldrars bil sen tog det slut och hon blev säkrare än någonsin på vad hon skulle göra med sitt liv.

Hursomhelst. Droppen kom nog kanske förra lördagen då hon först bevakade en landorstdag där man fick lyssna på ett lokalt band från ett lastbilsflak och spela på

honungshjul och 5-kamp och Mr Junior trollade för barnen. Mr Junior måste förövrigt varit över 70 år.

Några timmar senare står hon vid sin stads stora scen för att fota och skriva om lokala musikförmågor. Hon hade legat med en av sångarna hon tvingades ta kort på och hon kunde inte röra sig två meter i gräset utan att behöva hälsa på någon hon inte ens bryr mig om. Hon satt uppe till klockan två på natten och jobbade. Men mest insåg hon att hon måste härifrån.

I lördags när hon bevakade ett annat musikarrangemang vid sin stads stora scen:

Hon står med sitt anteckningsblock ensam men ändå bredvid. Hela staden. Runt om henne står det människor hon känner igen eftersom att hon har mött dem ute på gatorna under hela sitt liv. Snett framför henne står hennes gamla svensklärare bärandes på sin dotter.

Omfamnande. Det är så tryggt. Hon trampar sina kramande ben i takt till musiken hon inte ens tycker om, men som blir förtrollande i den här staden i den här kvällen. Hon känner en klump i halsen. Tänker att hon säger:

– Jag både älskar och hatar min stad.

Tänker att någon frågar varför och att hon svarar:

– För att jag har gått på varenda gata och historierna är slut här nu. Mina fötter har rört vid varenda gatsten och dörrhandtag. Det är dags för mig att kliva ut ur den här världen.

Och tanken får det att rinna tårar inuti henne. För tryggheten här, med hela staden omfamnad runt sig i mörkret är något som hon aldrig kommer få någon annanstans.

Hennes artikel fick en rubrik om en legendar som hon inte kunde stå för.

JURYNS MOTIVERING AV *En småstads längtande hjärta*

Med en skoningslös, skarp blick skildras småstadslivet och längtan bort därifrån. Bort från arbetet på äldreboendet där tillvaron bjuder på Bingo och ägg med kaviar, bort från skribentuppdragen om schottis och loppis på den lokala tidningen. Livet pågår någon annanstans, i Paris. Men hur kan man samtidigt bevara tryggheten som omsluter hemstaden? *En småstads längtande hjärta* är en innerlig berättelse om att vara ung och stå framför dörren till samtidens oändliga valmöjligheter, som kanske aldrig öppnas.

Linnea Svensson

Min mors händer

Min mors händer skakar alltid när hon kör bil. Det beror på att hon spänner hela kroppen.

Hon håller krampaktigt i ratten och svänger hela tiden fram och tillbaka med den. När jag var yngre undrade jag alltid hur hon kunde hålla på så, utan att bilen vinglade på vägen. Min mor kan heller inte växla vid rätt tidpunkt. Hon lägger alltid i tvåan för sent och femman för tidigt.

Vi åker på en liten landsväg utan streck i mitten där det är en hastighetsbegränsning på 70 kilometer i timmen, min mor kör i 40 kilometer i timmen, med femman i när vi möter en traktor med två stora släp. Min mor tvärbromsar men glömmer växla ner och bara står där, försöker köra framåt mot diket. Bilen brummar missnöjt. Traktorn kör rakt emot oss och kvinnan som sitter vid ratten över oss svänger av precis när den är på väg att köra in i oss. Min mor spänner sig ännu mer, hennes ansikte liksom dras ihop, förlorar sina drag. Jag kan se framför mig hur hon ser framför sig att vi kommer bli påkörda och dö nu. En vacker sommarkväll i augusti. Mitt bland de nyskördade åkrarna. Men mötet går bra, min mor får till slut i ettan och vi kan gasa vidare. Vid en korsning där mötande trafik har väjningsplikt stannar hon helt för att kolla sig omkring.

– Man vet aldrig vad det är för galningar ute i trafiken. En annan dag när jag körde i en rondell och skulle svänga höger kom det en galen ung kille i en svart Volvo på min vänstra sida och han fick sladd och kunde lika gärna ha kört rakt in i mig, säger hon och jag svarar inte utan tänker att jag troligen vet vem den där galningen i svart Volvo är. Småstadslivet blir inte så mycket mer spännande och jag avundas den som körde, det blev säkert bromsmärken i vägen efter bilen.

Vi är framme vid badplatsen med lummiga träd och högt gräs. Det är helt tomt och vi förvånas över det. Jag tänker att det känns skönt med ensamheten. Min mor frågar mig om jag orkar bära en av stolarna. Jag svarar nej men hon ger mig en av dem ändå. Det värker i hela min arm. Febern jag haft sedan igår gör sig påmind. Vi går på gräset fram till de små klipporna vid vattnet som rör sig i takt med vinden. Vi sätter oss på platsen som är riktad rakt mot solen som fortfarande ligger högt trots kvällens stundande intrång. Jag tittar rätt mot solen genom mina solglasögon och tänker på världen och att jag inte är den enda som tittar på solen just nu. Jag undrar vilka de andra människorna som tittar på samma mäktiga skapelse som jag är, vart de befinner sig och vilka livsöden de har.

– Snart kommer det ju växa igen det här stället, säger min mor men jag väcks inte helt ur min tankar.

– Så dåligt som kommunen tar hand om det, så kommer man ju snart inte kunna åka hit och bada, hon fortsätter

och jag tittar på solen och de mörka molnen som är på väg från horisonten för att skymma den.

Min mor börjar ta av sig sina kläder för att bada. För ovanlighetens skull har hon inte tagit på sig baddräkten innan under de vanliga kläderna. Hon tar först av sig sin blomriga blus och linnet under avslöjar att hon inte bär någon BH på sina små bröst, hon lutar sig framåt och jag får se små rynkor mellan dem. Byxorna bär hon med linnet istoppat långt över naveln.

Jag blundar mot solen för att inte genera henne när hon byter om och plötsligt har hon sin svarta baddräkt på sig, sätter sig i sin stol en stund lutat framåt och jag tittar på hennes nakna rygg som baddräkten avslöjar. Den är fräcknig och lite krökt längst upp. Min mor klagat ofta på att hon har ont i sina axlar.

– Nej nu ska jag bada, säger hon och vinkar försiktigt iväg på de gräsbefläckade klipporna och i det långgrunda vattnet. Jag ser på henne där hon går i vattnet. Hon tittar bakåt mot mig och vinkar, säger något som jag inte uppfattar, jag gör tummen upp. Blundar återigen i några sekunder och lyssnar enbart på vattnet som skvalpar mot klipporna, helt utan ett sådant där brus som det brukar vara vid havet. Det är rent skvalp och det är lugnande. Jag hör något som plaskar och det är min mor som doppar sin kropp i det mörka vågiga vattnet. Jag gör tummen upp flera gånger och ler lite tillgjort ut mot henne. Jag tänker att det är så enkelt det där. Att ge tummen upp och ett le-

ende och försäkra min mor om att allt är bra. Så har vi hållit på i 18 år och tio månader nu. Aldrig riktigt talat med varandra, aldrig riktigt lyssnat på varandra. Jag kan lätt brusa upp och känna mig så arg att hela min kropp kokar, då är det min mor som får ta emot de hårda orden genom en stängd dörr. Ibland kan jag bli så ledsen att jag inte säger någonting, då är det min mor som tappert försöker få liv i mig igen, genom att prata med mig, gärna om fullkomligt oviktiga saker. Men det är ändå det där pratet som är det enda som kan få mig att må bra igen, om än bara för en stund. Det är en sådan stund vi har nu tror jag. Vi har bråkat mycket det senaste och för någon dag sedan blev jag tyst, orkade inte prata mer, och min mor märkte det, hon märker det alltid så himla väl, men hon säger ingenting. Hon frågar istället vad jag vill ha till mat och jag säger något som är jobbigt att laga med sarkasm i min röst, men en timme senare har hon trollat fram just den maten. Det bildas en klump i min hals när jag tänker på det.

Jag tittar upp igen och ser hur min mor nu simmar utåt mot horisonten, jag minns alla gånger hon har sagt till mig att man aldrig får simma utåt från en strand, utan att man ska simma längs med stranden och alltid ha koll på att man bottnar, annars kan man drunkna och dö. Jag får lust att skrika det till henne, men vet att min röst inte kommer bära mig ända ut dit. Min mor kommer smidigt upp till mig och torkar sig om kroppen och byter snabbt om. Jag ligger ner i solen och iakttar molnen. Ser hur det mörka som, när vi kom hit, fanns precis vid horisonten, nu har flyttat sig uppåt och blivit mindre kompakt.

Min mor sätter sig ner påklädd och tar fram kylväskan hon har packat ner. Den innehåller två koppar omsorgsfullt invirade i papper. En som det står världens bästa mamma på och en vanlig gammal billig kopp.

– Du kan få den som det står världens bästa mamma på om du vill, den är lite fräschare, säger min mor.

– Nej men snälla nån, den är ju din, insisterar jag.

Det finns ytterligare en flaska hemmagjort saft, en termos med te, några korvmackor, en lussebulle, en oöppnad brieost, två persikor, salta kex och knäckebröd. Jag tar en korvmacka och lite saft och äter långsamt, försöker dölja min hunger som gnager från magen. Jag säger att jag inte gillar vitt bröd.

– Det innehåller enbart socker och det är det onyttigaste man kan äta, säger jag med irritation i rösten.

– Ja, det vet jag, men jag tycker om det, jag älskar vitt bröd och bullar och allt som det är en massa kolhydrater i, men det syns väl inte på min kropp tycker jag. Det skulle vara att jag har en lite rund mage, men annars syns det inte, eller hur?

Jag mumlar till svar.

Min mor börjar sedan prata om hur det krävs erfarenhet för att köra bil.

– Jag har ju alltid suttit bredvid under alla år. Jag tog mitt körkort när jag var 18 och sen satt jag bara där bredvid, det gav mig ingen erfarenhet. Det är därför jag inte kan så mycket.

Jag mumlar till svar.

– Jag var ute och åkte med mormor igår och hon körde så lugnt och fint, men det beror ju på att hon har erfarenhet, hon har ju alltid tvingats köra bilen eftersom pappa inte kunde, säger hon.

Min morfar dog rätt tidigt och har därför blivit pappa för mamma, men sin egen mamma kallar hon för mormor.

– Det var imponerande, säger jag utan entusiasm och mamma fortsätter med att säga att hon önskade att hon hade en båt, så hon kunde åka ut på sjön oftare, och ta sig till de där ensamma, avlägsna platserna.

– Men det klart, det skulle ju bara bli ännu ett fordon att förstå sig på, säger hon sen och påpekar att man ju lika gärna kan ta bilen ut hit.

Jag tittar på molnen, ser att det mörka har börjat forma sig som ett haj.

– Titta, det mörka molnet är format som en haj som ska äta upp solen, avbryter jag min mor och pekar.

Hon blir snabbt tyst och säger ja så är det, innan hon ens kan ha hunnit se att molnet liknar en haj. Molnet är på väg åt samma håll som solen är, men molnet är snabbare.

– Det blir en tävling mellan solen och hajen. Och titta, hajen sprutar ut små hajbebisar ur magen som gör att solen inte har någon utväg, säger jag.

– Det kanske är som den där konstiga filmen vi såg, säger mor och fortsätter:

– Om den där killen som var ensam i rymden vid solen och skulle rädda hela planeten jorden.

– Det var en konstig film, säger jag och tänker den svindlande tanken att det tar åtta minuter för solens ljus

att nå jorden, vilket betyder att solen kan ha slocknat just nu, men det kan jag inte få reda på förens om åtta minuter.

Mamma kollar försiktigt om jag har saft kvar i min mugg så hon kan hälla i te, men jag har saft kvar och hon tvingas säga att jag får hälla upp te själv när jag vill ha det. Sen frågar hon om jag vill ha brieost på ett salt kex eller på ett knäckebröd.

– Ja, svarar jag.

– På ett knäckebröd? frågar hon.

– Ja, svarar jag.

– På ett salt kex? frågar hon.

– Ja, svarar jag och säger att jag inte gillar kanterna så mycket på brieosten. Min mor lyckas skära en bit helt utan kanter åt mig och jag moffar glupskt i mig kexet samtidigt som jag fortsätter betrakta solen. På något märkligt sätt lyckas den lysa igenom de där mörka molnen. Hajen blir tunnare och tunnare och breder ut sig över den tidigare klarblå himlen.

Snart har hajen färgat himlen vit. Och jag tänker att det där hajmolnet är lite som min och min mors relation här nere på jorden. Ibland är vi så kompakta och mörka mot varandra, att vi försöker bemöta det allra starkaste som vi har – vår kärlek till varandra. Men det misslyckas alltid och när kärleken lyckas lysa igenom separeras alltid det där mörkret mellan oss och blir till en vit hinna över oss istället. Det är en rätt bisarr metafor, men den får mig att le samtidigt som en kall bris – antagligen från det mörka molnet – smeker mitt ansikte.

Plötsligt; vi hör en pojke bakom oss leka och stoja. Han kommer till badplatsen följd av en storebror och en pappa. Pojken springer livligt omkring, framåt tillbaka. Pappan och den äldre sonen klär snabbt om till badbyxor och kliver i vattnet på samma ställe som min mor gjort tidigare.

– Oj, nu är det slut på friden, säger min mor.

Pappan och sonen går långsamt i vattnet, medan den yngsta killen livligt springer omkring på klipporna, pratandes och lekandes med sig själv. Jag tittar på dem och tänker att deras relation börjar där, just nu, i vattnet. Denna stunden kanske kommer vara den enda killen minns med sin pappa som barn och han kommer kanske forma sin inställning till honom utifrån den. Det är mycket som kommer hinna hända i deras relation, antagligen har deras moln på himlen inte ens skapats än, det är bara små vattenpartiklar mellan havet och himlen. Den yngsta sonen ropar ut att han vill bada. Pappan är under vattnet och hör inte.

Jag och min mor ser moln som bildas av avgaserna från ett flygplan och min mamma säger rätt ut i luften:

– Det där kanske är planet som går mellan Stockholm och Göteborg.

Som om det var en flygning hon var bekant med, som var viktig för henne.

– Nä, säger jag. Den måste väl komma från andra hållet. Jag pekar.

– Ja, så kanske det är säger hon, och tonen av att flygplanens destination var viktig är försvunnen.

Jag klappar min mor sakta på ryggen. Hon frågar om jag vill ha något mer att äta och jag säger enbart ordet persika och hon lägger en persika i min hand, efter att ha kollat att den är fin nog åt mig. Jag biter och den är sur och samtidigt överrumplas jag av fler ljud bakom mig.

Two spänstiga tjejer kommer springandes. De är i den där åldern när fötterna har börjat växa men resten av kroppen inte har börjat göra det än. De klär snabbt om till bikini och hoppar i vattnet. Efter dem kommer en pappa och förmodad storebror, de kliver mer saktmodigt i det allt mörkare vattnet.

Min mor säger att hon har hört på nyheterna att man inte får sitta vid Facebook för mycket för där kan det finnas gubbar som frågar efter undangömda kvinnor. Jag är tyst, svarar inte, ger ingen som helst respons men min mor fortsätter på ämnet ändå tills en annan familj äntrar stranden. Det är en mamma och en pappa och fyra barn i de åldrar som är logiska när man har fyra barn. Det yngsta barnet är en tjej och hon är snabbt i vattnet och dyker och simmar, ständigt jagandes efter sina föräldrars uppmärksamhet. Den näst yngsta ungen har en radiostyrd båt som han kör omkring med från klippan.

– En sån båt kanske jag skulle klara av, säger min mor och jag skrattar lågmält. Rör vid hennes arm.

I mina solglasögon är kropparna i vattnet svarta mot solen. Magin som jag och min mor hade när vi var ensamma har snabbt försvunnit och ersatts av dessa svarta siluettens liv.

– Jag läste någonstans att man kan titta på molnen på kvällen och beroende på hur molnen ser ut kan man veta vad det ska bli för väder nästkommande dag, säger min mor.

Jag säger jaha.

– Men jag kommer inte ihåg vad det var vad för moln som lovade vilket väder.

Jag vrider mig i stolen.

– Vill du åka hem, frågar min mor och hennes tonfall låter mer som nu ska vi åka hem så jag svarar ja.

– Kan vi inte stanna lite till bara, solen har ju inte gått ner än, säger hon.

– Jo, det klart, svarar jag.

Vi tittar på de lekande barnen i vattnet och molnen som ändrar form, i någon slags överenskommelse.

– Nu vill jag åka hem, säger jag ändå, för jag känner fortfarande att en viss magi finns kvar, så länge det hajliknande molnet är över oss. Jag tar min stol, fäller ihop den och går genom björkarna i det höga gräset bort mot bilen. Ser min mor som bär både badväska, kylväska, stol och filt. Vi sätter oss i bilen och hon backar ut med ett brak. Växlar alldeles för sent till tvåan och lägger i femman när hon kör i 40 kilometer i timmen.

På samma ställe som vi nästan krockade med traktorn på vägen tidigare lägger sig en lastbil med en traktor i släp tätt bakom oss. Mamma ökar takten och kör snabbare än hon egentligen behärskar, men vad som är rekommenderat för vägen. När vi kommer fram till korsningen vid den stora vägen bromsar hon in alldeles för sent.

– Vilket håll tror du lastbilen ska åt? Vänster, höger eller rakt fram? frågar hon, utan att jag kan lista ut varför hon undrar.

– Vänster, säger jag eftersom det är det enda logiska eftersom att det endast är åt vänster det finns någonting som är värt att köra till.

Sekunden efter börjar lastbilen bakom blinka vänster.

– Den blinkar åt vänster, säger hon.

– Ja, men du gör inte det, säger jag eftersom att vi också ska svänga vänster för att komma hem så fort som möjligt.

– Nä, det är för att jag ska köra rakt fram och se mig om på de vägarna lite, säger hon och står knappt stilla vid stoppskylten innan hos rasslar iväg på ettan och lägger i tvåan alldeles för sent.

JURYNS MOTIVERING AV *Min mors händer*

I *Min mors händer* skildras en badutflykt med mamma där inget storartat händer eller sägs, och ändå blir så mycket tydligt. Med både skärpa och ömhet i blicken beskrivs den skörstarka relationen mellan en mor och det barn som lämnat barndomen; en moget berättad historia som lämnar vemodig värme efter sig.

